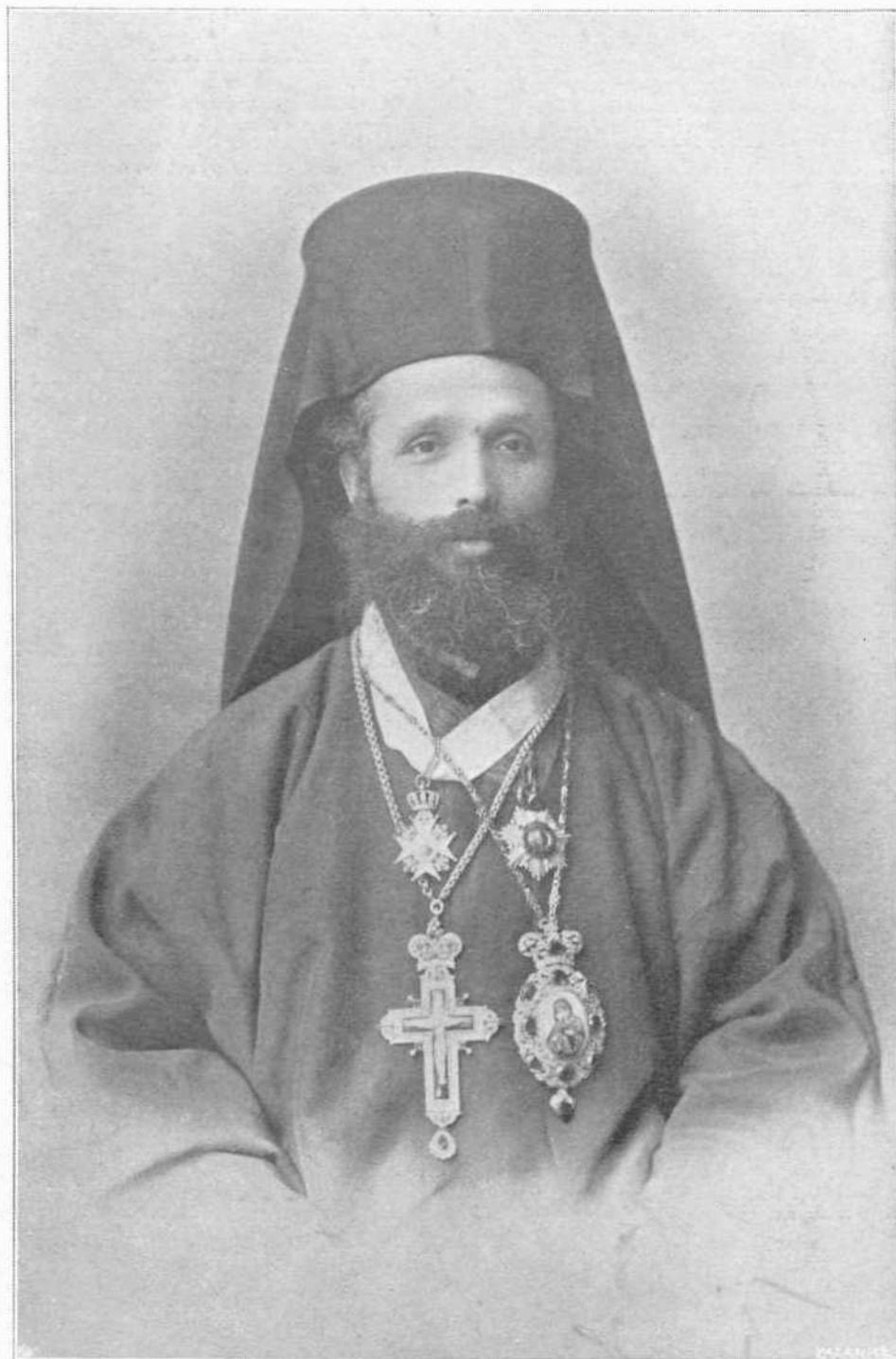

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Β' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 23

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✠ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1906

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΦΩΤΙΟΣ
ΕΚ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ

Δολοφονηθείς ἐν Κοιμενίτσα τὴν 4 Σεπτεμβρίου ἑ.ξ. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ἐπέρασεν γεμάτος ἀπὸ ἐνδιαφέρον ὁ μῆν, ἀπὸ ἐνδιαφέρον παντὸς εἴδους. Ἐθνικά ζητήματα, ζητήματα ἐσωτερικά, προβλήματα τιμῆς καὶ ἐρωτος ἀλληλοδιόδοχα, πυκνά, μὲ ἥρωας ποιητοῦ, ἀπὸ τοῦ Πρίγκιπος μέχρι μᾶς ἠθοποιοῦ, τὸ ἔδρασαν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτό, ἔδωσαν ζωὴν εἰς συζητήσεις, ἔκαμαν τοὺς καθημερινούς συναδέλφους μου Πρωτεῖς ἀληθινούς τῆς γνωματεύσεως.

Καὶ αὐτὴ ἡ ναρκωμένη φιλολογία μᾶς ἐκινήθη καὶ ὁ μῆν ἐγέννησε βιβλία παντοειδή, τὸ «Νέον Πνεῦμα» τοῦ κ. Γιαννοπούλου, τὰ «Νεκρά φιλήματα» τοῦ Εἰβροτα, οἱ «Πανολαϊσταί, οἱ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ Γένους» τοῦ δυνατοῦ πάντοτε Δημ. Ἀναστασοπούλου τοῦ Ἀθηναίου καὶ τὸ «Ἀνεχτίμητο» δράμα μὲ τρία μέρη, τοῦ Παντελεῆ Χόρη.

Ἀρχίζει μὲ τὸ Κρητικὸν ζήτημα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μηνός, μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ὁποίου δίδονται συχνὰ λύσεις καὶ τὸ ὁποῖον μένει ἄλυτον. Ὁ Βασιλικὸς Ὑπάτος Ἀρμοστής ἀφίνει τὴν νῆσον ὑπὸ συνθήκας, αἱ ὁποῖαι τῶ ὄντι ὑπῆρξαν πικραὶ δι' αὐτὸν.

Ἐργυν Ἐκείνος, ὅστις ἐπαίτησεν τὸ πρῶτον τὸ Κρητικὸν ζῶμα μὲσφ ἀποθνήσκουσας, ἐφυγε νύκτα, ἀπὸ ἐνα βράχου τῆς Χαλέπας, ὀλίγων χωροφυλάκων παρουσιάζοντων ὄπλα, ὑπὸ τὸ πενήχρον φῶς δύο φανῶν, μὲ τὴν ὁδὴν ὅτι αἱ προθέσεις του παρεξηγήθησαν, ὅτι ἐδαπάνησε τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς του χωρὶς νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄνειροπόλοι πάς Ἕλληνας ὅτι φεύγων ἀφίνε διηρημένον λαόν, ἰβρισημένην διὰ τῆς ξενικῆς λόγῃς ἐθνοσυνέλευσιν, ἐπαναστατικά σώματα, ταυραγὰς.

Τὸν ἐδέχθημεν ἐδῶ μὲ τὴν ὁδὴν τῆς ἀμφιβολίας τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο καὶ αὐτός.

Ἡ φωνὴ του ἀπὸ τὰ δοξασιμὰ χρώματα ποῖαν ἐκβαῖν θὰ εἶχε; Κανεὶς δὲν προδικάζει τὰ ἱστορικά γεγονότα. Ὅτι φαίνεται ἐπιτυχὲς ἤμπορεῖ νὰ καταλήξῃ εἰς ὄλεθρον, ὅτι φαίνεται ὁδὴν ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ χαράν.

Ὁ νέος Ὑπάτος, ἐστερημένος τῆς αἰγλῆς βασιλικῆς καταγωγῆς, καλούμενος νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑπεσχέθη ταπεινὰ ἰκανοποιῆσαι τὸν ἔθνηκον πόθον.

Εἶθε αἱ προσηρῆσεις Του νὰ ἐπαληθεύσουν καὶ ἡ θλίψις τοῦ Πρίγκιπος ἡ τοῖρην νὰ ταυτισθῇ — καὶ θὰ ταυτισθῇ — μὲ τὴν χαρὰν ὅλων μας, τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ ἠγάτησε τὴν Κρήτην, θὰ αἰσθάνῃ μελαλήτερον αὐτός.

Ἴδετε εἰς τὴν πρώτην σελίδα τὴν εἰκόνα ἐνὸς μάρτυρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας καὶ στρέψατε καὶ εἰς ἄλλων μηνῶν τεύχη διὰ νὰ ἰδῆτε τὰς μορφὰς ἄλλων μαρτύρων.

Τὰ θύματα τοῦ Βουλγαρισμοῦ εἶνε συχνὰ πλέον καὶ αἱ ἐλπίδες τόσφ μεγαλήτεροι.

Οἱ θάνατοι αὐτοί, ὡς ὁ τοῦ Μητροπολίτου Κορυνησῆ, φέρουν εἰς τοὺς χρόνους τῆς νάρκης, τῆς δουλικῆς νάρκης, ἀδιάρητον ἂν ἐλευθέρων ἢ δούλων, φέρουν χρόνους ἄλλους καθ' οὓς ἐδιώκετο τὸ ἔθνος καὶ ἠρίθμει θύματα ἐπιφανῆ Πατριάρχας καὶ Ἐπισκόπους. Καὶ οἱ χρόνοι αὐτοί, οἱ δευτεροί, εἶνε οἱ χρόνοι τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων ἀφοῦ — τὸ ἔργον καὶ ἄλλοτε — τὸ ἔθνος αὐτὸ γιγαντοῦται ὅταν διώκεται, νικᾷ ὅταν πλησσεταί, θριαμβεῖ ὅταν κινδυνεύῃ.

Μέσα εἰς τοὺς χρόνους τῆς σωτηρίας τῶν σαρκίων, τῆς ἐθνοκτονίας, δὲν ἀφίνει ἡ Πρόνοια ἀδιδάκτον τὸ ἔθνος.

Ἐφίσκει τοὺς μεγάλους, τοὺς γιγαντοφόνους διδασκάλους του. Καὶ κηρύσσουν αὐτοὶ ὄχι μὲ λόγους, διότι ὄλοι κηρύσσουν τὴν σωτηρίαν μὲ λόγους, ἀλλὰ μὲ τὴν σιγὴν τοῦ θανάτου.

Χάνονται μὲ τὸ διδάγμα αὐτό.

Καὶ ὁ χαμὸς τὸν γαλβανίζει καὶ χαμοὶ ἄλλοι ἀκολουθοῦν καὶ γίνονται δεινὰ αἱ ἡμέραι, διὰ νὰ ἀκουσθῇ μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὸ σάλπισμα τοῦ ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνος τῶ σωτηρίου.

Διδάσκουν τοὺς Ἰερεμίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰσραὴλ νὰ μὴ τὸν κλαίουν καὶ νὰ μὴ ὀλοφύρονται. Νὰ βλέπουν τὸ αἶμα, ποῦ ὑπάρχει εἰς τὰς φλέβας τοῦ κτρινομένου ἀρρώστου, τὸ αἶμα ποῦ περισσεύει καὶ γίνεται δι' ἰδανικά.

Καὶ ἔπειτα κηρύσσουν εἰς τοὺς πολιτισμένους προστάτας τῶν δολοφόνων, μᾶζυ μὲ τὴν αἰωνιότητα τῆς ἑλληνικῆς εὐγενείας, τὴν αἰωνιότητα τῆς βαρβαρότητας τῶν προστατευομένων των, τὴν κηρύσσουν πρὸς κωφεύοντας τώρα, πρὸς ἀνανήγοντας ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν.

Καὶ ἔφαρα μίαν ἀπεργίαν μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὰ πρωτογενῆ τῆς συγκοινωνίας μέσα, τὴν θάλασσαν καὶ τὰ τεράτοδα. Εἰς τὸ ταξίδιον τῶν Πατρῶν ὑπολογίζονται πάλιν, ὡς ἄλλοτε, οἱ θνητοὶ τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ αἱ ἡμέραι τῆς θαλάσσιας ἀποστάσεως, διὰ τὰς Καλάμας χρειάζεται ὁ ἄγρος τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν Τριπολιὸν ἡμίονοι καὶ ἀναβάσεις ὄρειον καὶ διαβάσεις ποταμῶν.

Πεντήκοντα ἐτὼν ἀναχρονισμός, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκαμε νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν χρησιμότητα τῶν σημερινῶν μέσων συγκοινωνίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐφανταζόμεθα.

Ἄν εἶνε πρόδοδος νὰ διεκδικῇ ἀπέναντι τῶν κεφαλαίων τὰ δικαιώματά τῆς ἡ ἐργασίας, εἶνε ἀρνήσις προόδου ἡ ἀπεργία ἡ τείνουσα νὰ προστατεύῃ κακὸν ἐργάτην, ὡς ἐγένεον εἰς τὴν ἀπεργίαν αὐτήν, καὶ εἶνε ὄχι προστασία ὀφελίμου ἀλλ' ὑποστηρίξις ἰδέας ποῦ εἶνε βλαβερὰ, ἀρνήσις προστασίας, διασημῆς τῆς ἄσσοπος ἡ ἀπεργία, ἄσσοπος καὶ ἐξήτει, τὴν παῖσιν ἀνωτέρου ὑπαλλήλου προοδευτικοῦ, ἀλλοῦ ἐξεργάτη καὶ ἀλλοῦ κατέληξεν, ἀλλὰ ἐκόπη καὶ ἄλλα ἐδέχθη ἐπὶ τέλους.

Ὅποιος πονεὶ τὸν ἐργάτην καὶ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα ἐθλίβῃ διὰ τὸ ἄδικον καὶ ἀμελέτητον τῆς ἀπεργίας, διότι τὰ ἄδικα καὶ ἀμελέτητα

ἀμειροῦνον τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθοῦς ἀντιστάσεως κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐργασίας ἰδέαν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ μὴν ἀμολυντοσ ἀπὸ πλάνας, ἀπὸ προσωπικά, καὶ ἀπὸ πάθη, διὰ νὰ τὴν χειρίζονται ὄχι ὄχλαγοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀληθινὰ ἀγαπῶντες τὸν ἐργάτην, οἱ ἀληθινὰ ἐξαισθάνονται κατὰ τὸν παζυνομένον μὲ τὸν ζῆνον ἰδρώτα.

Διὰ τὰ γεννηθέντα τὸν μῆνα αὐτὸν ἀπὸ δύο νοσοῦσας καὶ ὑπολογιστούσας γυναῖκας ζήτηματα δὲν ἀξίζει νὰ δαπανηθῇ καὶ ἄλλη μελάνη.

ΔΗΜ. ΔΗΜ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΦΕΤΟΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» μετ' ἐλπίδων καὶ ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησε πάντοτε τὸ Βασιλικὸν Θέατρον καὶ, ἐπιχειμένης τώρα τῆς ἐνάρξεως τῆς νέας του χειμερινῆς περιόδου, εὐρίσκει εὐκαιρίαν ἀναγγέλλουσα τὸ δραματολόγιον, νὰ διατρανώσῃ τὴν πεποιθήσιν τῆς ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκ τῶν παλαιότερων φίλων τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου, τοῦ τόσα ὑπὲρ αὐτοῦ μοχθήσαντος κ. Ἀγγελου Βλάχου.

Καὶ ἡ μὲν διεύθυνσις τοῦ Θεάτρου ἐπαρᾶσε καὶ θὰ πράξῃ τὸ καθ' ἑαυτήν, ὑπάρχει ὁμως καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀποδοτικῆς τῶν Ἀθηναίων νὰ νὰ βοηθήσουν τὸ Βασ. Θέατρον, ἀποδοτικῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ κουράσῃ ἐπὶ τέλους τὸν Ὑψηλὸν προστάτην του, τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, δαπανῶντα πρὸς συντήρησιν του χιλιάδας κατ' ἔτος, χωρὶς νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ κοινὸν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῶν δαπανῶν αὐτῶν ἡ ἐπιφέρειται τούτων.

Εἶνε βέβαιον ὅτι ὄλοι οἱ διευθύναντες τὰς ἐργασίας τοῦ Βασιλικῦ Θεάτρου ἐφρόθησαν πρὸς δεινὰ ἐπιτεύγματα ἐν ὁμοίᾳ πρὸς τὸ κοινόν. Θεατρικὸν κοινὸν δὲν ἔχομεν, κοινὸν δηλαδὴ εἰθισμένον μὲ τὸ θέατρον, ἀγαπῶν αὐτό, δυνάμενον νὰ κινήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ὁμοιομόρφως.

Οἱ τοῦ Βασ. Θεάτρου λοιπὸν — ἄλλοι ὀλιγώτερον καὶ ἄλλοι περισσότερον ἄρτιον καταρτίζοντες δραματολόγιον — ἠσχολήθησαν εἰς δοκιμὰς περὶ τῶν προτιμήσεων τοῦ κοινού, καίτοι τὸ Βασιλικὸν δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ ἐνδίδῃ, ἀλλὰ νὰ διδάσκῃ, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τῶν δοκιμῶν των δὲν ἐπῆρξεν ἀσφαλῶς, ὥστε νὰ μάθῃ κανεὶς τί θέλουν οἱ Ἀθηναῖοι, εἰμὴ κατὰ τοῖτο ὅτι δὲν θέλουν θέατρον.

Ἐπαίχθησαν ἔργα κλασικά καὶ τὸ κοινὸν ἐφάνη ἀπόρθητον. Ἐπαίχθησαν ἔργα θεαματικά καὶ αἱ εἰσπραταεὶς δὲν ἐκάλεσαν τὰς δαπάνας τῶν πολυπλόκων σκηνηκῶν καὶ πολυτελῶν ἀμειψέσεων. Ἐπαίχθησαν φάρσεις κοινότητας καὶ πάλιν — εἰ καὶ ὀλιγώτερον — ἀπόρθητοι οἱ Ἀθηναῖοι.

Δὲν πρόκειται λοιπὸν πλέον περὶ ματαίων βασιλικῶν δαπανῶν. Πρόκειται περὶ τῆς ἀληθείας ὅτι ὁ Ἀθηναῖος θέλει τὸ θέατρον ὡς μέσον «διὰ νὰ περᾶ τὴν ὥραν του» καὶ γεμίζει τὰ θερινὰ θέατρα, ὅταν δὲν εὐρίσκη τὸ καλοκαίρι εὐχάριστον τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του διαμονήν, ἀφίνει δὲ κενὸν τὸ Βασιλικόν, ὅταν τὸ πόρεξ τὸν κρατὶ εὐχάριστος εἰς μίαν ὀπουδήποτε αἰθουσαν. Καὶ συνεπῶς πρόκειται περὶ τῆς κατὰ φυσικὸν λόγον προκινήσεως σκέψεως: «Ὅταν δὲν θέλῃ ὁ λαὸς θεάτρον τί χρειάζεται τὸ Βασιλικόν;

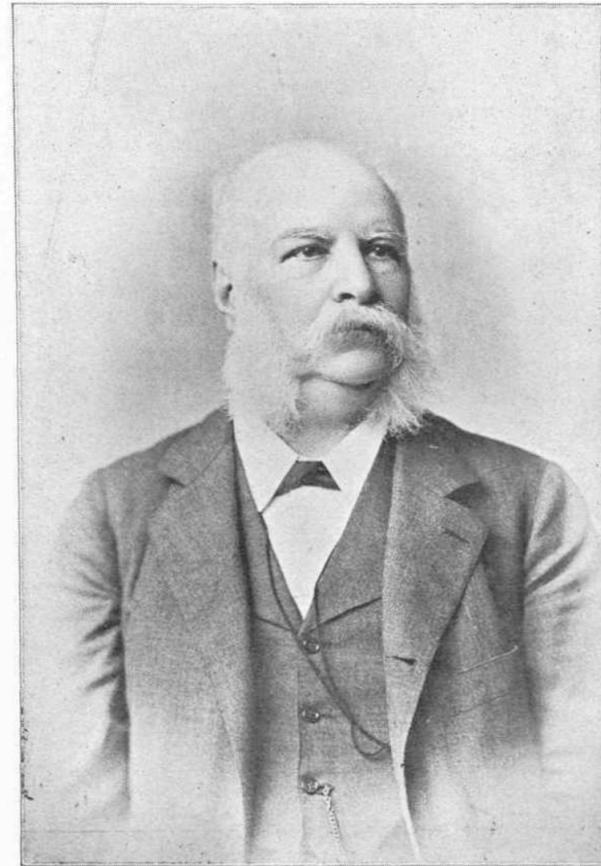
Ἐφέτος καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια νὰ ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν λαόν τὸ θέατρον καὶ νὰ συμβιβασθῶν αἱ προτιμήσεις του μὲ τὴν ἐξυτηρέτησιν τοῦ ἀληθινοῦ σκοποῦ τῆς σκηνῆς.

Καλλιτέχνας, τοὺς ἀρτιωτέρους ἐξ ὧν ἔχομεν, τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἔχει τοὺς παλαιούς, ἐκτὸς τῆς παρατηθείσης δος Μ. Κοτοπούλη, τὸν συμπαρατηθέντων κυρίας καὶ κ. Λουῆ τῆς δος Χρυσ. Κοτοπούλη κ. Μουσταῆ κατ. Ἄντ' αὐτῶν προσελήφθη τὸ ζεῦγος Μωράτ, τὸ ζεῦγος Δαμάσκου καὶ αἱ Γαλάτη καὶ Μαρινάκη.

Μὲ τὸν πλήρη αὐτὸν θιασόν του τὸ θέατρον, μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βλάχου καὶ μὲ τὸ πλουσιώτατον βεστιάριόν του εἶνε ἐφέτος ὑπὲρ ποτε ἄρτιον καὶ ὑπὲρ ποτε ἄξιον ὑποστηρίξεως, τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα καὶ προτρέπομεν θερμῆν, χάριν τῆς Τέχνης, χάριν τῆς κατὰ τὸν χειμῶνα παραστάσεως τῆς Πρωτευούσης ὡς κέντρον καλλιτεχνικοῦ, χάριν τοῦ γοήτρου τῆς ἐπὶ τέλους.

Μὲ τὰς θερμὰς αὐτὰς εὐχὰς παραθέτομεν τὸ ἐφετεινὸν δραματολόγιον τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει καὶ τέσσαρα ἔργα ἑλλήνων συγγραφέων, ἐκτὸς τῶν πέρις δοθέντων, τὸν «Γελοιοποιόν» τοῦ κ. Π. Δημητράκοπου, τὴν «Ἐπιστολήν τοῦ Ἀσώτου» τοῦ κ. Α. Προβλεγγίου, τοὺς «Ἐπαρξιασ» τοῦ κ. Ζώρα καὶ τὸν «Ἀριστόδημον» τοῦ κ. Κ. Ἀγγελου τοῦ Σοφοκλέους «Πλέκτρα» κατ' ἔμμετρον μετάφρασιν Σ. Βουτυρά, Σαῆξπηρ «Ρομαῖος καὶ Ἰουλία» κατὰ νέαν ἔμμετρον μετάφρασιν, Καλδερὸν ὁ «Ἀλκίδης τῆς Θαλαμείας», Ἐτσογαράη «Παραφροσίνῃ ἢ Ἀγιοσύνη», Augier «Τυχοδιώκτρια» κατ' ἔμμετρον μετάφρασιν, «ὁ Συμβολαιογράφος Γκερέν», Φερράρη «Δύο Κυρία» «Τὸ Γελοῖον», Benedix «Τὸ Ζιζάνιον», Ἀλ. Δουμᾶ «Τὸ χόρημα», Γ. Σανδ «Μαρκήσις Βιλλεμέρ», Ε. Pailleron ὁ «Πληκτικὸς κόσμος», Sidney «Ἡ κλοπὴ τοῦ Βοξέτον ἢ νυκτερινὰ περιπέτεια», Α. Cauthouy «Ἐνα ξενάγι πέδιδες», Καβαλλόττη ὁ «Καὶ μὲνος ὁ Πέτρος», Carus «Πυροδέσπονα», ὁ «Ἀντιπάλος», ὁ «κ. Πιεργωνᾶ», Mirbeau ὁ «Χρηματιστής», Riche «Πρόφρασις», Wallher καὶ Stein «Ἀσποινίς διδάκτωρ», Goudinet «Ἐνα ταξιδία», Blumenthal καὶ Kadelberg «Ταξιδί εἰς τὴν Ἀνατολήν», καὶ ἄλλα βραδύτερον ὀρισθησόμενα.

Ἐπιαναλήψεις ἔργων διδαχθέντων ἤδη ἐν τῶ Β. Θεάτρῳ: Ὁ Γαμβρόδ τοῦ κ. Ποαριῆ — Ὁδὸς Μαρτυρίου — Οἰκτροὶ ἔρωτες — Οἰδίσκος — Φαῖστος — Ὁδὸς Ἐλλοῦ — Ἐμπορος τῆς Βενετίας — Μήδεια — Ἀμαζᾶς — Ἐνοελ — Γυναικομαχία — Βιβλοθηκάρχος — Ἀμαζών — Πόλεμος ἐν εἰρήνῃ — Νικηφόρος Φωκᾶς — Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν — Νόρα — Κοροσφόρος — Φενοκομείον — Ἐνοικιάζονται δωμάτια — Κατάσκοπος — Τέλος τοῦ κόμου — Ἀπρόοπτα τοῦ κινηματογράφου — Τὸ ταξιδί τοῦ Μπατάκια κλπ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΑΣ

Ὁ Γεώργιος Ἀφεντούλης ἐγεννήθη ἐν Ζαγορά τοῦ Πηλίου κατὰ τὸ 1828, ἀγῆι ὄθεν τὸ 78^{ον} ἔτος, ἔχει ὁμοῦς εἰσέτι νεανικήν τὴν γλυκεῖαν μορφήν του, τὴν ὀμιλίαν ζωορὰν καὶ τὴν καρδίαν ἐνθερμον.

Μετέβη εἰς Τεργέστην κατὰ Μάστιον τοῦ 1842, μόλις δεκαεταεταετῆς καὶ ἕνα ἀμέσως γνωρίσῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, τὸ κομίσειν αὐτὸ ἱστοφόρον ὑπεβλήθη εἰς τεσσαράκοντα ἡμερῶν κάθαρον! Προσελήφθη ἀμέσως εἰς τὸ ἐκεῖ ἐμπορικὸν γραφεῖον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου καὶ παρέμεινε παρὰ τῶ ἰδίῳ συνεργαζόμενος μέχρι τοῦ 1854, ὅτε συνέστησε ὑπὸ τὸ ἰδικόν του ὄνομα ἰδιῶν ἐπωνυμίαν, ἣν βαθμηδὸν προήγαγεν εἰς τὸ σημερινὸν περιβλεπτον σημεῖον, εἰσάγουσαν καὶ ἐξάγουσαν ἐμπορεύματα πολλῶν ἑκατομμυρίων κατ' ἔτος.

Κατὰ Μάστιον τοῦ 1904 συνεληρώθη ὅλη πεντηκονταετηρὶς ἀπὸ τῆς νοστάσεως τῆς ἐπωνυμίας του, γεγονός δὲ ὡς σπάνιον καὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐμπορικὴν πόλιν τῆς Τεργέστης. Τὸ ἐκεῖσε Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει καὶ ἐν μέσφ ἐπεφημιῶν, προτάσει τοῦ Προέδρου, ἀνεκήρξε τὸν Γεώργιον Ἀφεντούλην ἰσόβιον μέλος αὐτοῦ ἀντεπιστέλλον, ἥτοι ἀπέμεινε αὐτῷ τὴν ἀνωτάτην τιμὴν, ἣν ἐπέτρεπε τὸ καταστατικὸν τοῦ σωματείου.

Ὁ Γεώργιος Ἀφεντούλης, πρῶτασις καὶ ἠθικός ἀρχηγὸς τῆς ἐν Τεργέστῃ Ἑλληνικῆς ἀποικίας, δὲν διεκρίθη μόνον ἐπὶ ἐμπορικῇ μεγαλοφύᾳ καὶ τιμῇ κτήσει πλοῦτου.

Ἐν τῇ τέρβῃ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐμπορικῆς ἐργασίας ἐπῆρξεν ἀείποτε ὁ ἐνθερμότερος Ἕλληνας. Εἰς ὅλας τὰς δοκιμασίας τοῦ ἔθνος διέμεινε ἀράδατος ἐν τῇ πεποθήσει αἰσω-

τέρου μέλλοντος. Εἰς ὅλας τὰς ἐπιτροπὰς πρὸς συλλογὴν ἐθνικῶν ἐργῶν ὁ Γεώργιος Ἀφεντούλης ἦτο τὸ μᾶλλον ἐνθουσιῶδες καὶ μᾶλλον γενναῖον μέλος, ἐπεβάλλετο δὲ πρὸς πάντα ὑπενθυμιζῶν πρὸς ἕνα ἕκαστον, διὰ γλώσσης αἰσθητῆς, τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκον. Κατὰ τὸ 1885 ἀπέστειλεν ἐν χαρᾷ τὸν μονογενῆ καὶ ἀντάξιον αὐτοῦ υἱὸν Ἀλέξανδρον εἰς Ἑλλάδα ἕνα ἐκκληρώσῃ τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ καθήκον.

Τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοῦ καρδίαν ἐθέρομανε ἐτι μᾶλλον ὁ σοφὸς καθηγητῆς ἀδελφός του μακαρίτης Θεόδωρος, πρὸς ὃν ὁ Γεώργιος ἔτρεφεν οὐ μόνον ἀδελφικὴν στοργὴν ἀλλὰ καὶ ἀληθῆ θαυμασμόν.

Ὡς οἰκογενεάρχης ὁ Γεώργιος Ἀφεντούλης εἶνε ἀληθῆς ἐπόδεγμα ἀρετῆς. Ἡ τῆς ἐπῆρξεν αὐτῷ εὐμενῆς καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς σύντροφον τοῦ βίου του ἐπέροχον δεσποιναν, τὴν μονογενῆ κόρην τοῦ Νικολάου Μοροζίνη. Τὰ τέκνα των ἀνετράφησαν ἑλληνοπρεπῶς, καὶ σήμερον ἐτι ἐν τῇ ὀραίᾳ ἐπαύλει των συγκροτοῦται ὅτι ἑλληνογενέστερον ἔχει ἡ Τεργέστη.

Ἐν τῷ σταδίῳ του ὁ Γεώργιος Ἀφεντούλης εἶχε ὡς βάσεις ἀπαρεγγελλίτους, πρωτοφανῆ φιλοπονήσιν, εὐθύτητα καὶ ἔκτακτον φιλομάθειαν. Ἐβοήθησε καὶ βοηθεῖ ἀφειδῶς πάντα πτωχόν ὑπῆρξε προστάτης ἀπειρῶν συγγενῶν καὶ φίλων ὄς πατρικῶς προήγαγεν.

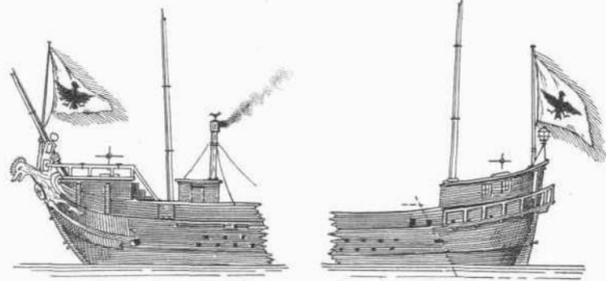
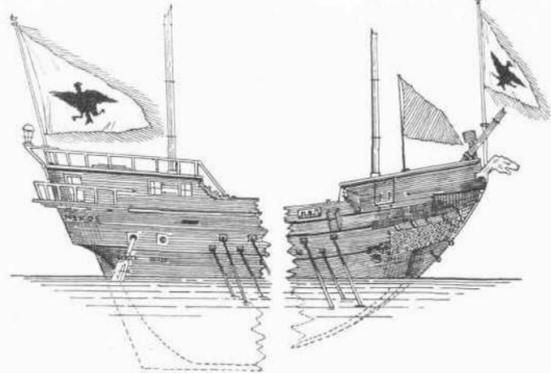
Ἐν γόμοις τῶ θαλασσῷ γέροντι πλεῖστα ἄλλα ἔτη ἐν ἰσῃ ἀκμαίᾳ ὑγείᾳ οὐ μόνον πρὸς χαρὰν τῶν οἰκείων καὶ πολυπληθῶν φίλων του ἀλλὰ καὶ χάριν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, ὅπερ τιμᾷ ἐν τῇ ξένη, χάριν τῆς Πατρίδος ἣν ἀγαπᾷ περιπαθῶς.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΟ Κ. ΣΑΡΑΦΗ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ Β. ΠΑΥΣΙΟΥ

[Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος].

«Άλλοτε, τῷ ὄντι, ὁ ἐξοπλισμὸς στόλων ὀλοκλήρως συνετελείτο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐχερείας. Γνωρίζομεν ἐπὶ τούτοις ὅτι, διδομένης τῆς σχετικῆς διαταγῆς, ἡ τελεία τῶν Ναυστάθμων ὀργανώσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ἐμφύχου ὕλικου ἢ ἀφθονοῦς ὑπαρχῆς ἀφ' ἑτέρου ἐπέτροπον τὴν ταχίστην, ἅμα δὲ τελειοτάτην πλειστον πλοίων ἐξάρτησιν...»

Ἀποφῆς ἀκρονήθων πλοίων Σκευοφυλάκων καὶ Ἰπλοκόμων οὐτινας εἶδει νὰ συντροφεύσωσιν ἀσφαλῶς τὸ ὕλικόν καὶ τὰ παρεπόμενα τετράποδα πρὸς δὲ ἐπέβαινον τῶν Καματηρῶν καράβων καὶ τεχνουργοὶ τινες κατὰλληλοι πρὸς ἐφαρμογὴν τεμαχίων πεμπομένων ἐν ἀποσυνθέσει, πρὸς παρασκευὴν δὲ ἀκόμη ἀντικειμένων ἀπαιτουμένων γνώσεις εἰδικὰς καὶ ἐμπειρίας.

Εἶτα, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἐπιτελεία ἐπέβαινον καὶ ἐλάμβανον κατοχὴν τῶν ἐπιστασιῶν αὐτῶν, τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα πρὸς τὴν ἐν ἐνεργείᾳ παραστάσει τῶν πλοίων. Ἠκολούθει δὲ ὁ ἐφοδιασμὸς, ἢ διὰ πάντων τῶν εἰδῶν δηλ. ἀποθημίας πληρώσεως τῶν ἀποθηκῶν καὶ τότε καὶ τὰ ὀπλαταγῶν ἦγοντο παρὰ τὰ κρητιδώματα καὶ παρελάμβανον τὰς πολιορκητικὰς μηχανάς, ὅτι ἂν ἄλλο ἐπὶ στρατιαν ὕλικόν χονδρικῶς, ἴππους, ἡμίονους κτλ. μετὰ τῶν οἰκειῶν Σκευοφυλάκων καὶ Ἰπλοκόμων οὐτινας εἶδει νὰ συντροφεύσωσιν ἀσφαλῶς τὸ ὕλικόν καὶ τὰ παρεπόμενα τετράποδα πρὸς δὲ ἐπέβαινον τῶν Καματηρῶν καράβων καὶ τεχνουργοὶ τινες κατὰλληλοι πρὸς ἐφαρμογὴν τεμαχίων πεμπομένων ἐν ἀποσυνθέσει, πρὸς παρασκευὴν δὲ ἀκόμη ἀντικειμένων ἀπαιτουμένων γνώσεις εἰδικὰς καὶ ἐμπειρίας.

Ὅταν τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα καθ' ὀλοκλήριαν, ἐτελείτο ἢ μεγαλοπρεπεστάτη ἐκείνη θρησκευτικὴ προπομπή, τῆς ὁποίας προϊστάτο ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ διὰ πομπῆς μεγάλης ἠθλόγει τοὺς ἀπερχομένους. Μεθ' οὗ ἀμέσως ἐσημαίνετο ἡ ἀπαρσις καὶ τὰ πλοία ἐξήρχοντο τοῦ ἀναρροβολίου κατὰ τάξιν. Ἔβαινον δὲ μετὰ πασῶν τῶν στρατηγικῶς ὑποδεικνυομένων προφυλάξεων μέχρις οὗ συνήντων τοὺς ἐχθρούς καὶ ἤρχοντο εἰς χεῖρας.

λουθήσαν κατὰ βῆμα τὴν ἐκφυγοῦσαν ὕλικὴν ἐπάρκειαν καὶ ἀξιοσύνην τοῦ συντελεῖν κατορθώματα, ἐφ' ἡμῖνα πρὸς τὰ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἀναδείξαντα τὴν βασιλείαν Ἡρακλείου τοῦ Α', ἐν χώραις ἄγαν ἀρισταμέναις τῆς Μητροπόλεως. Οὕτω δ' ἀπέμεινε μυθικὸς τινος δίκην, ὅτι οἱ θρύλλοι ἐδίδασκον περὶ τῆς ὑπερεκχειλισίας κατὰ τὸν Χ' αἰῶνα ἀκριβῆς καὶ ρώμης τοῦ Αὐτοκρ. Στόλου καὶ μετὰ πόθου ἐφέροντο αἱ τῆς προτέρας ἐπιβολῆς καὶ τῆς μεταγενεστέρας συνεχείας δόξαι.

Καὶ τόσα-τόσ' ἄλλα ἐπέφερεν ἡ τῶν Λατίνων ἐπίδρασις, ἀφανίσασα τὴν Ἑλληνικὴν ναυτικότητα καὶ διακόψασα τὸν εἰμὸν τῶν γιγαντιαίων αὐτῆς ἐκδηλώσεων, αἵτινες πάσαι, καταδεικνύουσαι νῦν τῷ ἱστορικῶς διεξερχομένῳ τὴν κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἡμετέραν περὶ τὰ διαπύκνισα ἱστορικότητα, περιύπνουσιν ἅμα ἀφθιτον κλέος καὶ ὑπερανθρώπου ἐπίφθονον. Ἄμα δ' ἐξέκλειεν ἡ Μεσόγειος τῆς μεγαλοπράγμονος ἐκείνης κυριαρχίας, τὴν ὁποίαν ἐκέρου ὁ ὄγκος ἐκατοντάδων αὐλακούντων τὰ ὕδατά της καράβων, μετὰ τὸν πρηνόσημα κατακόσμητα διὰ τὸν ὑπερπρόνοτον τῆς Αὐτοκρατορίας ἐμβληματικῶν καὶ διὰ τῶν ἀπείλων καὶ πεποτισμένων αἱματι οἰκισμῶν τῆς εὐγενείας τῶν Ναυάρχων καὶ Κυβερνητῶν αὐτῆς, ἢ δὲ τῶν ἀνέμων βοῆ καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς βράχους τῆς Χερσονήσου ἐκσπῶντων κυμάτων ὁ παφλασμὸς δὲν ἀντελάλουν πλέον τὰ τῶν Ναυαλήρων προστάγματα εἰς τὴν φωνὴν τῶν Θεῶν, αἱ μὲν ἐποποιεῖται τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἀνεστάλησαν εἰς τὸ παραχρῆμα τῆς δ' Εὐρώπης καὶ τῶν λοιπῶν Ἠπείρων ἢ ἐξέλιξιν, μῦλον ὅτι εἴχομεν ἐν τοῖς κυρίως ἐμπειροδύση τὴν ἐπ' ἀγαθῷ μετέπειτα φορὰν τῆς ἀπετερήθη ὁμοῦ ἐνωρίτερον ἢ ὅς ὄφειλε τοῦ πολυγνώστου αὐτῆς καθοδηγοῦ καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν μεσολαβήσασαν μέχρις ἐσχάτων ἐλλει-

νότητα, διὰ τῆς ὁποίας κατερρησιάνθησαν ὑπὸ μορφῆς ποικίλης Αἰδαί, κοινωνικαὶ διακρίσεις καὶ θρησκευτικά ἐν τῇ Δύσει. Τοιοῦτος ἐν συνόψει ἐγένετο ὁ Ἑλληνικὸς Αὐτοκρ. Στόλος.

Μὲ ἰδιαίτερον χαρὰν καὶ μετ' ὑπερηφάνειαν ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἀγαγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσὴν μελέτης ἐμβριθοῦς ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Ἑλληνικὸς Αὐτοκρατορικὸς Στόλος». Συνεργάτης τῆς προσοχῆς εἶναι ὁ συγγραφεὺς κ. Κων. Σαράφης, ἐκ τῶν ἐπιλεκτῶν τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ ἀξιωματικῶν, ἐγκύβητος εἰς πονηράς καὶ μακρὰς μελέτας διὰ τὰ φέρη εἰς φῶς τὸ πόνημά του.

Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν δικαιολογεῖται καθόσον πρῶτη ἢ «Εἰκονογραφημένη» ἠτύχησε νὰ δημοσιεύσῃ περικολὰς ἐκ τοῦ σπανίου τούτου συγγράμματος.

Οἱ κ. κ. ἀνδρομηταί τῆς «Εἰκονογραφημένης» οἱ ὅποιοι ἔχουν μίαν ἰδέαν αὐτοῦ ἐκ τῶν δημοσιευθειῶν περιουσιῶν θὰ ἀνομολογήσουν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ξηρᾶς τεχνικῆς μελέτης, ἀλλὰ περὶ ἐγνακτολαδικωτάτης τοιαύτης, ἐπισκοποῦσης τὴν μακροαῖον ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ὅχι μόνον κατὰ θάλασσαν, ἀλλὰ καθ' ἅπασαν αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις καὶ ἐρευνώσεως πολλὰ σημεῖα καὶ φωτισούσης σκοτεινὰ τοιαῦτα. Θὰ εἶναι δὲ καὶ διὰ Βιβλιοθήκην ἀπόκτημα ὑπέροχον, καθόσον τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ ἀνέλαβε τὸ ἀγαράμιλλον κατὰ τὴν Ἀνατολὴν πάσαν Τυπογραφεῖον τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἢ «Ἐστία» τῶν κ. κ. Μάισον καὶ Καργαδοῦρη.

ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΦ

Η ΓΡΗΞ

(Ὁνειρον)

Ἐπεριπατοῦσα μόνος εἰς μίαν μεγάλην πεδιάδα. Ἐξάρνα μου ἐφάνη ὅτι ἦκουσα ὀπίσω μου βήματα ἑλαφρὰ καὶ λαθραία. Κάποιος με παρακολούθει μετὰ προφυλάξεως. Ἐστρεψα καὶ εἶδα μίαν γρηῖν ἐνδεδημένην με ράση, ἀπὸ τὰ ὁποία ἐφαίνετο μόνον τὸ πρόσωπόν της ξηρὸν καὶ με γαμψὴν γίνα. Τὴν ἐπλησίασα καὶ τὴν ῥώτησα: — Ποῦ εἶσαι; Τί θέλεις; Εἶσαι ξητιάνη; Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη. Εἶδα ὅτι τὰ μάτια της τὰ ἐσκεπάζε μίαν μεμβράνη ὑπόλευκος ὡς τῶν ματιῶν μερικῶν πουλιῶν. Ἡ μεμβράνη ὁμοῦ ἐμενεν ἀκίνητος, τυφλή. Ῥώτησα ἐν δευτέρῳ: — Θέλεις ἐλεημοσύνην; Διατί με ἀκολουθεῖς; Ἡ γρηῖν δὲν μὴ ἀπήνησε καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου. Πάλιν ὁμοῦ ἀκούω ὀπίσω μου τὰ βήματά της! — Πάλιν αὐτὴ ἡ γρηῖν! εἶπα. Διατί με ἀκολουθεῖς τάχα; Ἐπειδὴ εἶνε τυφλή, ἐσκεπθῆν, παρακολουθεῖ με τὸ αὐτὴ τὰ βήματά μου διὰ νὰ εἴδῃ τὸν δρόμον της ἢ ἕνα κατοκνημένον μέγος. Αὐτὸ εἶνε! — Ἐπειτα ὁμοῦ με κατέλαβε ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιεργὸς ἀνησυχία. Ἡ γρηῖν μου ἐφάνη ὅτι δὲν με παρακολούθει ἀλλ' ὅτι αὐτὴ διηθῆναι τὰ βήματά μου, τώρα δεξιὰ, τώρα ἀριστερὰ καὶ ὅτι ἐγὼ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὑπὶχρον.

Η ΓΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΕΠΑΙΤΙΔΟΣ

Μία συνεργάτις τοῦ γαλλικοῦ γυναικείου περιοδικοῦ «Φεμινά», ἡ κυρία Μπρεμοντιέ, ἔσχε τὴν εὐφυῆ δημοσιογραφικὴν ἰδέαν νὰ οκεφθῇ ὡς ἐξῆς: «Ἀφοῦ παρὰ μετὰ τὴν τουαλέταν της τὴν Παρισινήν εἰς κάθε βῆμα παρουσιάζεται καὶ ἡ κορυφαία Παρισινή, διατί νὰ μὴ ἐπιστήσωμεν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν προσηνὴν μας, τὴν ὁποίαν συνήθως ἐριστώμεν εἰς τὴν πρώτην; Ἐπειδὴ, τὸ ὅποιον μου ἐφάνη ἐνδιαφερόν νὰ κάμω διὰ νὰ εἰσοδύσω εἰς κόσμον, ὁ ὅποιος, τοῖμυ νὰ τὸ εἶπω, εἶνε κλεισμένος δι' ἡμᾶς, ἦτο νὰ ζήσω πραγματικῶς τὸν βίον μᾶς ἐπαίτιδος καὶ διὰ μίαν ἡμέραν ἐνεδύθη τὴν ἐνδημοσίαν τῆς δυστυχίας, τὸ ἐπαγγελματικὸν κοστοῦμόν.» Ἡ κυρία Μπρεμοντιέ ἐπραγματοποίησε τὴν σκέψιν της καὶ ἐκθέτει τώρα τὰς ἐντυπώσεις μᾶς ἐπαίτιδος, μετὰ παρατηρήσεις της χαριτωμένας. «Κατ' ἀρχὰς — τὸ πρωτὸν — αἱ ἐκκλησιαί ἠμμοροῦν νὰ παρουσιάζουν κάποιον ἐνδιαφερόν. Πηγαίνω λοιπὸν εἰς τὸν ναὸν τῆς Μαργαρίτης. Εἶνε εἰδὼ καὶ ἄλλοι ἐπαῖται ἐξ ἐν ὄλω ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Βλέμματα ἐχθρικά πρὸς ἐμὲ παρατηρήσεις ὀχι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸ ἀτομόν μου. Ἡ ἀλληλεγγύη τῶν πτωχῶν εἶνε λοιπὸν ἐξῆς κενή;» «Σταθμὸς δύο ὥρον εἰς τὸ περιστάσιον μου ἀπέδωσε δύο πεντάρας ὀλίγον εἶνε. Τὴν μίαν μου τὴν ἔδωσε μία κυρία, ἢ ὁποία ἐφραξεν ἐπὶ πολλὴ εἰς τὸ πορτ-μονναί της διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν θὰ μου εἶδιδε δύο πεντάρας ἀντὶ μᾶς ἢ γυναικῶν αὐτῆς βεβαίως εἶνε καλὴ, ἀλλ' οἰκονόμος. Τὴν ἄλλην πεντάραν τὴν φυλάττω ὡς τι πολυτίμητον. Μοῦ τὴν ἔδωκεν ἕνα κοριτοῦκι δέκα ἐτῶν, τὸ ὅποιον ἀφοῦ με παρατήρησεν, ἐξήγησε μίαν πεντάραν ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ μου τὴν ἔφερε μετὰ δέκα εὐμορφα. Μικρὸ κοριθίον, αὐτὴ ἡ χειρονομία σου καὶ τὸ μετριάμα σου ἐτοιχίσαν ἕνα δάκρυ εἰς τὴν ψευδοκαταύδα, ἢ ὁποία δὲν ἐξήτει τίποτε!

«Εὐαισθηταί ἴσως ἢ μᾶλλον ἀποτελέσμα τῆς νευρικότητος, τὴν ὁποίαν μου προξενεῖ ἢ ἐντροπή καὶ ἢ στενοχωρία ποῦ ἠσθάνθην ἀφ' οὐτο ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου. Διότι ἐπὶ τέλους, χωρὶς νὰ βραδύνω εἰς προσωπικὰς ἐντυπώσεις, θρεῖλω ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἂν ἡ ἡμέρα μου δὲν ἦν ἔρηξε πολλὴ ἐπιμερδῆς, εἶνε διότι δὲν ἠδονήθην νὰ ἐξαοκῆσω εὐσυνειδήτως τὸ προσωρινὸν μου ἐπάγγελμα. Ὅσον ἀσπίον καὶ ἂν φανῇ τοῦτο, δὲν ἠδονήθη νὰ τεινω τὴν χεῖρά μου. Ἄν καὶ ἐγνώριζα ὅτι ἐπαῖσον κομψοδῶν, ὅτι αὐτὸ εἶνε σιγμιαῖον, μὴ ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ κάμω τὴν ἐξευτελιστικὴν ἐκείνην χειρονομίαν. Ἀνατροπῆ, ἀπολήγεις, κατὰ συνθήκην ἰδέαι; ... ἢ ἐνστικτικὸς ἐξέγερσις; ... ἴσως ὀλίγον ἀπ' ὅλα αὐτὰ.

«Εἶνε λοιπὸν πράγματι ἐξευτελιστικὸν τὸ ἐπαῖται;» «Οἱ πιστοὶ γίνονται ὀπίσω εἰς τὴν Ἑκκλησίαν καὶ πηγαίνω πρὸ ἐνὸς ἐδωδομολογίου. Δὲν εἴμπορὸν ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν εὐκολὴν ἀλλὰ δυνατὴν ἀντίθεσιν τοῦ πεινασμένου τοῦ βλέποντος με βλέμμα πόθου τὰ πουλιετικά καὶ τὰς ἄλλας τροφὰς καὶ τοὺς γλυκύτερους καρπούς. Μία δεσποτικὴ ἐξοχία τοῦ καταστήματος, μὴ δίδει δύο πεντάρας καὶ μου λέγει με χάριν: — Πάρτε καὶ φύγετε. «Λοκμιάζω νὰ διαμαρτυρηθῶ ἀλλ' ἐκείνη ἐπιμένει: — Φύγετε λοιπὸν τώρα. Τὸ ξέρετε καλὰ πὺς δὲν ἠμμορεῖτε νὰ μείνετε εἰδῶ. «Τρίτος σταθμὸς. Πρὸ ἐνὸς ζαχαροπλαστείου Παρὰ τὴν κίνησιν, ἢ ὁποία ἐπακραιεῖ ἐντὸς τοῦ καταστήματος, εἰς ἐπαλλήλους δίδει διαταγὰς νὰ με διώξουν τὴν σιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μία κομψὴ μου δίδει τὸν δρόλον της. «Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ ἵσταμαι κατὰ τύχην πρὸ ἐνὸς ἐκ τῶν μεγάλων ἐστιατορίων τῶν Παρισίων. «Ἐπεσα καλὰ. Εἰσοέπραξα ἐννέα πεντάρας εἰς ὀλιγοτέραν ὥραν ἀπὸ ὅσην μου ἐχευάσθη νὰ τὸ διηγῆθῶ. Ὁρισμένους οἱ ἄνθρωποι ποῦ πεινοῦν ἔχουν καλὴ καρδιά, ὅπως καὶ ὅσοι ἐφαγον καλὰ. Ἀυστηρῶς με διώχρον καὶ ἀπ' εἰδῶ, ἀφοῦ μου ἔδωσαν ἕνα κολοσσαῖον τεμάχιον ἄρτου. «Ἀφῆκα κάπτον τὸν ἄρτον μου καὶ ἐρχομαι πρὸ τῶν γραφείων μας, πρὸ τῶν γραφείων τῆς «Φεμινά». Ἐδῶ ἐπιζῶ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον καὶ διασκεδάζω πραγματικῶς. Περνοῦν συντάκται καὶ κανεὶς δὲν με ἀναγνωρίζει κανεὶς, οὐδ' ἐκείνοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐν γνώσει τοῦ σχεδίου μου. Εἶνε τοῦτο ἐπιτυχία πλήρης διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι ὑπερήφανος. Εἰς κύριος, ὁ ὅποιος ἐξήρχετο καὶ δύο κυρία ἐισερχόμενα μου ἔδωσαν ἀπὸ μίαν πεντάραν. Ὅθ εἶνε βέβαια ἀναγνωρίσται τῆς «Φεμινά».

«Μία ἰδέα! Ἄν ἐλήγαινα πρὸ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου! Ἐκεῖ πηγαίνω καὶ ἐρχομαι καλλιτέχναι καὶ οἱ καλλιτέχναι εἶνε γενναῖοι. Ἰδοὺ ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Θεάτρου, ὁ πλέον ἀγαπητὸς τῶν Γραμματιῶν, ἀμνηστικῶς δὲ, ἀφοῦ δίδει δύο πεντάρας εἰς ἐμὲ, ποῦ τόσον οὐχὰ τὸν ἐβασίονεζα με ἴντερβιού. Καλλιτέχνιδες ἐρχόμεναί μου δίδουν κάτι. Ἀνοίγω τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου τῆς δεσποινίδος Ζορζὲ καὶ μου δίδει πενήντα λεπτά. «Τὸ βράδν εἶχα τριάντα πέντε πεντάρας. Ἄν ἀφαιρέσω τὰς δέκα ἐπὶ τὰ ποῦ ἐπήρα ἀπὸ τὸ θεάτρον καὶ αἱ ὁποία εἶνε τὴν ἐξαιρετικὴν, μένον δέκα ὀκτὼ πεντάρας, αἱ ὁποία ἀποτελοῦν τὴν κατὰ μέσον ὄσον εἰσοπραῖν ἐνὸς ἀγαθοῦ Παρισιοῦ πτωχοῦ.

«Δέκα ὀκτὼ πεντάρας διὰ τόσην ὑποκρισίαν, τόσον αἰσχος, τόσον ἐξευτελισμὸν. «Υπάρχον ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας πρὸ τῆς ἐκκληρώσεως μᾶς γενναίας πράξεως ἐπιζῶμεν εἰς τὴν ὑπαρξιν φιλανθρωπίας. «Φεῦ! Διὰ νὰ φυλάξῃ κανεὶς τὴν πίστιν εἰς τοιαύτας οὐτοσίαις, πρέπει νὰ μὴ ἔθῃ τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας!»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

* Ἐάν κατὰ τὸν βίον του ὁ ἄνθρωπος ὑποστῇ πολλὰς δοκιμασίας ἐπέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν του ὅτι καὶ εἰς τὸ σῶμά του βλαπνόμενον ὑπὸ πόνου ἢ ὑπερπαισθητικῆς καὶ τότε λέγει με λυγρόν: «Α! δὲν ἠμμορῶ πλέον. Θεὲ μου, ἀπηύθερα!» ἢ ἀνασπῆται καὶ τότε λέγει με πικρίαν: «Ἐσυνήθεισα τόσον τὸν πόνον, ὅσως δὲν τὸν αἰσθάνομαι πλέον.» * Αἱ ἀπογοητεύσεις παρακολουθοῦν τὸν ἄνθρωπον μέχρις ἐσχάτου γήρατος καὶ πέραν ἴσως τοῦ τάφου, διότι προσπαθοῦντες νὰ σχηματίσωμεν γνώμην περὶ τῆς μετὰ θάνατον τύχης μας, δὲν προπαρκασκευάζομεν ἀρὰ γε εἰς ἐκείνους νέαν ἀπογοήτευσιν; * Ὁ ἄνθρωπος εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον κλαίει, διότι γεννᾶται μετὰ τὴν προαίσθησιν τῆς ἀσχημίας του. Ἐξερχόμενος δὲ αὐτοῦ, χαρμαται διότι ἐνώσταξ μετὰ τὸν μονότονον ἐπιφθόν τῆς ζωῆς: Ἐσθλὸς καὶ ἀσυνειδήσις. * Εἰς ποῖαν γωνίαν τῆς γῆς εὐρίσκαται ἐκεῖνος, ὅσος πολυχρόνος καὶ ἂν τὴν ἢ ζωὴ του, ἐκεῖνος, ὅστις θύναται νὰ εἴπῃ: Ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας συνεχῶς ὑπὲρβα εὐτυχίης; * Τί πρέπει νὰ πράττῃ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του: νὰ ἐορτάξῃ ἢ νὰ πενήθῃ;

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ

Ἡ Διεθνὴς αὕτη Ἐκθεσις διοργανώθη εἰδικῶς διὰ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ εἰδικώτερον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐργασιῶν τοῦ κολοσσαίου ἔργου τῆς σήραγγος τοῦ Σεμπλόν, τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης νύξης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἡ κατασκευὴ τῆς νέας ταύτης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς διήνοιξε νέαν ὁδὸν μεταξὺ τῆς βορείου καὶ βορειοδυτικῆς Εὐρώπης ἀπ' ἐνὸς καὶ τῆς Ἰταλίας ἀπ' ἑτέρου. Ἡ κατασκευὴ τῆς μεγίστης ταύτης σήραγγος τοῦ κόσμου ἀπεσχόλησε ἐπὶ ἑπταετίαν ὀλόκληρον, τοὺς διαπρεπεστέρους τεχνικοὺς νόας τῆς Εὐρώπης. Ἔχει μῆκος 19,729 μέτρων, ἐν ᾧ ἡ δευτέρα μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ Ἁγ. Γουθάρδου κατασκευασθεῖσα εἰς 9 1/2 ἔτη ἔχει μῆκος 14,984 μέτρων ἢ τρίτη ἡ τοῦ Μονασέν, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας κατασκευασθῆ εἰς 14 ἔτη καὶ ἔχει μῆκος 12,849 μέτρ. Ἡ τετάρτη τέλος τοῦ Ἀρλμπέργ εἰς τὸ Αὐστριακὸν Τυρόλον κατασκευασθεῖσα εἰς 3 1/2 ἔτη ἔχει μῆκος 10,240 μ.

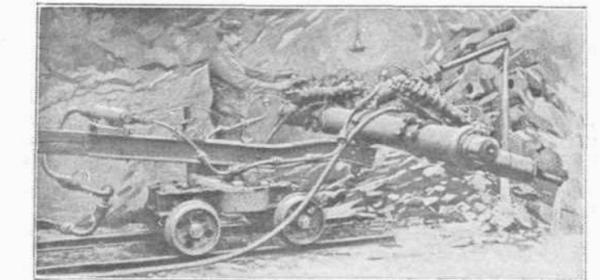
Τὸ στόλισμα τῆς Ἐκθέσεως εἶνε ἀναμφισβητήτως ἡ ἀναπαράστασις τῶν ἐργασιῶν τῆς διατήσεως τοῦ Σεμπλόν. Εἶνε τὸ πρῶτον ἔκθεμα, τὸ ὁποῖον βλέπει ὁ ἐπισκέπτης εἰσερχόμενος εἰς τὴν Ἐκθεσιν διὰ τῆς κυρίας εἰσόδου. Προχωρῶν τις βλέπει τὰς διαφόρους ἐγκαταστάσεις, δι' ὧν ἀπεπερατώθη ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη ἐργασία, ὁ ἀνδρῶν οὗτος τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Τέχνης. Τὸ σύστημα τῆς διὰ σωλήνων ἰσαγωγῆς πεπιεσμένου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἡ μηχανὴ δι' ἧς διετρήθη τὸ ὄρος (εἰκ. 1), ἡ θραύσις τῶν πετρωμάτων (εἰκ. 2), αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων, αἰτνες παρεκώλυσαν σπουδαίως τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου (εἰκ. 3) καὶ τόσα ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα παρίστανται εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Εἰκ. 2.—Αἱ ἐργασίαι: Διάσπασις τῶν πετρωμάτων διὰ δυναμίτιδος.

Χωρογραφικῶς τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὰ ὅμοια Κράτη τῆς Ἑλβετίας καὶ Ἰταλίας. Ἡ σήραξ ἐνώνει τὸν ἑλβετικὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Brique μετὰ τοῦ ὁμοίου τοῦ Ἰταλικοῦ Iselle-Donnodosso. Διὰ τῆς νέας ταύτης σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ ἠλαττώθησαν σημαντικῶς οἱ χρόνοι τῶν ταξιδιῶν τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας. Οὕτω τὸ διάστημα Παρισίων-Μιλάνου διανύεται εἰς 15 ὥρας· τὸ Λονδίνου-Μιλάνου εἰς 23 ὥρας· τὸ Παρισίων-Ρώμης εἰς 31 ὥρας καὶ τὸ Λονδίνου-Ρώμης εἰς 39 ὥρας.

Ἡ Ἰταλία ἀπέδειξε διὰ τῆς Ἐκθέσεως ταύτης εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὅτι εἰργάσθη τὴν τελευταίαν εικοσιπενταετίαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ θεωρῆται δικαίως ἐν τῶν καλλιτέρων βιομηχανικῶν κέντρων. Τὰ διάφορα μηχανουργικά, ηλεκτρικά, ὑφαντουργικά κ.τ.λ. ἐργοστάσια τῆς ἄνω Ἰταλίας ἴδια εἶνε πολλοῦ λόγου ἄξια, καὶ συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὴν ὕλην εὐημερίαν τοῦ Ἰταλικοῦ Λαοῦ.

Εἰκ. 1.—Αἱ ἐργασίαι: Μία ἐκ τῶν μηχανῶν δι' ὧν διετρήσαν τὸ ὄρος.

νίας, Αὐστρίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας, Βελγίου καὶ Ἰταλίας προκαλοῦσι τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου. Τὰ διαμερίσματα τῆς διὰ θαλάσσης συγκοινωνίας ἐμπεριέχουσιν ἐκθέματα τῶν διασημωτέρων ναυπηγικῶν οἰκῶν τῆς Εὐρώπης.

Καὶ ἄλλα ἐκθέματα τῆς πολυσχιδοῦς Βιομηχανίας καταλαμβάνουσι τὸν χώρον τῆς Ἐκθέσεως. Περὶ ἐνὸς ἐκάστου τούτων, ἐννοεῖται, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ λόγος ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ. Κατ' ἐξαιρέσειν ὁμῶς πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐκείνων προϊόντων, ἅτινα τοσοῦτον συνετέλεσαν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν Τεχνῶν, καὶ ἅτινα ἤλλαξαν ἀρδῆν τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καταστήσαντα τὸν βίον αὐτοῦ εὐμαρέστερον. Μεταξὺ τῶν διαφόρων βιομηχανικῶν τεχνουργημάτων, τὴν πρωτίστην θέσιν κατέχουσιν αἱ διάφοροι ἐφαρμογαὶ τοῦ ηλεκτρισμοῦ. Ἡ ηλεκτρικὴ ἑλῆξις, τὰ τηλέφωνα, ὁ τηλεγράφος, ὁ ηλεκτροφωτισμὸς, αἱ διάφοροι ἐφαρμογαὶ τοῦ ηλεκτρισμοῦ εἰς τὴν ἰατρικὴν, καὶ τόσαι ἄλλα ἀξιοθαύμαστοι ηλεκτρικαὶ ἐφαρμογαί, προκαλοῦσιν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου.

Ἰδιαιτέρως κίνομεν μνεῖαν δύο παγκοσμίου φήμης βιομηχανικῶν οἰκῶν, τελειοποιησάντων κατὰ τὸ δυνατόν τὰς διαφόρους ηλεκτρικὰς ἐγκαταστάσεις. Οἱ οἰκοὶ οὗτοι εἶνε, ὁ τῆς Βιέννης Siemens-Schuckert καὶ ὁ τοῦ Βερολίνου Siemens-Halske. Ὁ πρῶτος τούτων γνωστὸς διὰ τὰς ἐγκαταστάσεις μεγάλης ἑλῆξης, ἐτελειοποίησε τοὺς ηλεκτρικοὺς σιδηροδρόμους (εἰκ. 5) καὶ ἐγκατέστησε τοιοῦτους εἰς πολλὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης. Ὁ δεύτερος, ὁ ἐγκαταστήσας καὶ τὸ τηλεφωνικὸν δίκτυον Ἀθηνῶν, ἐτελειοποίησε τὰς μικρὰς ηλεκτρικὰς δυνάμεις μηχανάς, τὰ τηλέφωνα, τὸν ἄνευ σήματος τηλέγραφον, τοὺς ηλεκτρικοὺς σταθμοὺς διὰ τὴν ταχίστην ἀναγγελίαν τῶν πυρκαϊῶν (εἰκ. 4) κ.τ.λ.

Ἡ Ἰταλία ἀπέδειξε διὰ τῆς Ἐκθέσεως ταύτης εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὅτι εἰργάσθη τὴν τελευταίαν εικοσιπενταετίαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ θεωρῆται δικαίως ἐν τῶν καλλιτέρων βιομηχανικῶν κέντρων. Τὰ διάφορα μηχανουργικά, ηλεκτρικά, ὑφαντουργικά κ.τ.λ. ἐργοστάσια τῆς ἄνω Ἰταλίας ἴδια εἶνε πολλοῦ λόγου ἄξια, καὶ συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὴν ὕλην εὐημερίαν τοῦ Ἰταλικοῦ Λαοῦ.

Ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς σχολικῆς ἐκθέσεως ἐξαημίτις τὴν πεποιθήσιν ὅτι οἱ Ἰταλοὶ, ὅπως καὶ οἱ Ἑλβετοὶ καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βέλγοι καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ ὅλα τ' ἄλλα προηγμένα κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἀρῆξαν τὸν κλασικισμὸν διὰ τοὺς ὀλίγους καὶ προβαίνουσι γοργῶ τῷ βήματι τὴν ὁδὸν τοῦ φετικισμοῦ.

Εἶδον καὶ αὐτοὶ ὅτι ἡ μονομερὴς καὶ σχολαστικὴ ἐκπαίδευσις προετοιμάζει τὴν πείναν καὶ τὸν μαρασμὸν τῶν ἐργατικῶν δυνάμεων τῆς χώρας τῶν, καὶ ἐτράπησαν τὴν φυσικὴν ὁδόν, τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ περιστάσεων. Πρὸς τοῦτο ἴδρσαν εἰς ὅλα τὰ βιομηχανικά κέντρα εἰδικὰς τεχνικὰς σχολὰς, εἰσήγαγον τὰ τεχνικά μαθήματα εἰς τὸ καθόλου ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, παραδειγματιζόμενοι πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὰ κράτη τῆς μέσης καὶ δυτικῆς Εὐρώπης.

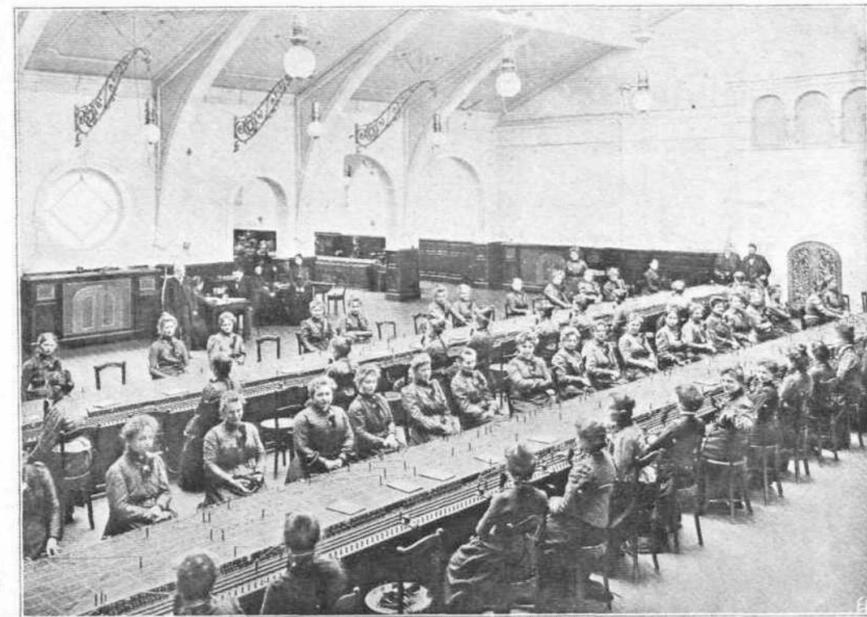

Εἰκ. 3.—Τὰ ἐμπόδια: Πῶς κατεκλύζοντο αἱ ἐργασίαι ἀπὸ ὕδατος.

Ἡ Σχολὴ τῶν Τεχνῶν τοῦ Μιλάνου μὲ μηχανουργικόν, ηλεκτρομηχανουργικόν, ὑφαντουργικόν, ἐμπορικόν κ.τ.λ. τμήματα, αἱ τεχνικαὶ σχολαὶ τῆς Νοβάρας, Παδούης, Βερόνας καὶ λοιπῶν βιομηχανικῶν κέντρων, λειτουργοῦσι θαυμασιῶς προετοιμαζόμεναι τὰς πλουτοπαραγωγικὰς δυνάμεις τῆς χώρας. Καὶ τὸ καθόλου ἐκπαιδευτικὸν σύστημα λειτουργεῖ ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον, τὰ μάλιστα προσαρμοζόμενον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς χώρας.

Καὶ εἰς τὸ τμήμα τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἔλαβον μέρος μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ οἱ Ἰταλοὶ. 171 καλλιτέχνη ἐξέθεσαν 5000 πολλοῦ λόγου ἄξια ἔργα.

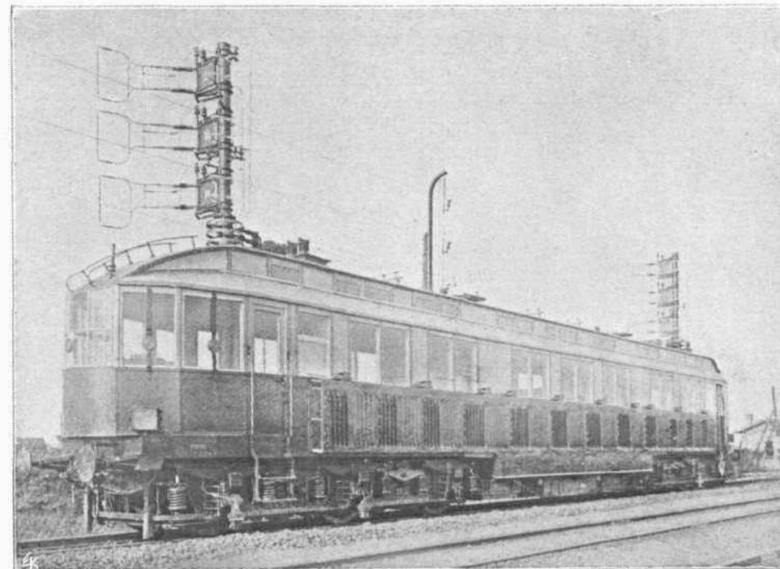
Ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ τμήματι κατετέθησαν τὰ σχεδιαγράμματα τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως τοῦ Μιλάνου μετὰ τῶν μελετωμένων προσθηκῶν διὰ τῆς ἀνεγέρσεως δύο πανηγύρων πύργων, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀποπερατωθῇ τὸ μεγαλοῦργημα τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἄτυχος ὁμῶς πολλὰ τῶν σχεδίων τούτων μετ' ἄλλων ἐπισήμων ἐγγράφων προσκομισθέντων ἐκ τῶν διαφόρων μουσείων τῆς Ἰταλίας, ἐγένοντο παρανόμιμα τοῦ πυρὸς κατὰ τὴν κατὰ Ἰούλιον ἐκραγεῖσαν πυρκαϊᾶν ἐντὸς τῆς ἐκθέσεως. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο γεγονός ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Ἰταλικὸν τύπον νὰ συζητῆ σοβαρῶς τὸ ἀτυχὲς τῆς ἰδέας, τῆς προσκομιῆσεως δηλονότι σοβαρῶν ἐγγράφων εἰς ἐκθέσεις.

Εἰκ. 4.—Τὸ τηλεφωνικὸν κέντρον τοῦ Βερολίνου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΜΒΡΕΛΛΑΣ

Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ ὀμβρέλλα δὲν ἔχει ἱστορίαν καὶ ἱστορίαν ἀρχαίαν, ἐνδοξὴν καὶ περιπετειώδη μάλιστα· Ὅτι εἶνε ἀρχαία ἡ ἱστορία τῆς ἀποδεικνύει ἡ διασχίσις ἐτῶν ὀμβρέλλας, ἡ ὁποία, ἐκ τῆς ἰστορίας, εὐρίσκειται πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν ἐπόγειον ναὸν τοῦ Καρλὶ παρὰ τὴν Βομβάην. Τὸ ἀποδεικνύουν ἀκόμη μνημεῖα ἰνδικὰ εἰκοσιπέντε αἰώνων ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζονται ὀμβρέλλαι. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ πρόπατοι αὐτοὶ τῶν ὀμβρελλῶν ἦσαν μᾶλλον διὰ τὸν ἥλιον καὶ

Εἰκ. 4.—Ἡ τελευταία λέξις: Ἡλεκτρικὴ ἄμαξα 210 χιλιομ. καθ' ὄραν τοῦ οἴκου Siemens-Schuckert.

μᾶλλον δὲγμα εὐγενείας ἢ βραβεύσεως τοῦ φέροντος ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ δι' ἐξαιρετικῆν πατριωτικὴν πράξιν.

Οἱ Κινεζοὶ—πρακτικοὶ ἄνθρωποι—κατεσκεύασαν ὀμβρέλλας ἀπὸ χάρτην ἀδιάβροχον καὶ τὰς πρώτας κλειστὰς ὀμβρέλλας, μὲ σκελετὸν ξύλινον. Αὐτὰ διὰ τὴν πατρίδα τῶν ὀμβρελλῶν.

Οἱ Ἕλληνες εἶχον καὶ αὐτοὶ ὀμβρέλλας, διὰ τὸν ἥλιον ὅμως μόνον, καὶ τὰς ἔφερον εἰς τελετὰς μεγάλας, ὅπως π. χ. εἰς τὰ Παναθήναια καθ' ἃ αἱ θνητὲρες τῶν μετοίκων τὰς ἐκρατοῦσαν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν γρηοίων Ἀθιδίων εἰς ἔνδειξιν τῆς ταπεινότητος καταγωγῆς τῶν.

«Οἱ ἄνδρες μας, λέγει ὁ Ἀνακρέων, δὲν ἐκράτουν ἄλεξήλια, θεωροῦμενον τοῦτον ὡς θηλυπραγείας».

Αἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ἐκράτουν σκιάδια, ὁσάκις δὲν τὰ ἐκράτουν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν δοῦλοι ἢ δουλωμένοι ἀπὸ τὰ θέληγρὰ τῶν νέου. Καὶ μήπως δὲν εἶνε ἐνδοξὸς ἡ ἱστορία τῆς ὀμβρέλλας;

Ἐκτὸς τοῦ δι' ἐν Ἰνδικῇ ἰδεωρεῖτο ἡ ἀπονομή τοῦ δικαιώματος τοῦ ἔχειν ὀμβρέλλαν, ἐνδειξις ἐξαιρετικῆς ἀξίας τοῦ ὀμβρολοφοροῦντος, παρασημοφορία τῶν τινῶν, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγκῶνος προσέφερον εἰς τὸν Πάπαν Ἀλέξανδρον Γ' ἄλεξήλιον καὶ εἰς τὸν αυτοκράτορα Φρειδερίκον Βαρβαρόσαν, ὁ δὲ Πάπας διέταξε νὰ δοθῇ τοιοῦτον καὶ εἰς τὸν Λούκα τῆς Βενετίας καὶ νὰ φέρον οἱ Λούκες πάντοτε δι' ἀνάμνησιν ἄλεξήλια εἰς τὰς μεγάλας τελετὰς.

Ἐννοεῖται ὅτι πρόκειται περὶ ὀμβρελλῶν κρατομένων ὑπὸ ἄλλων πάντοτε.

Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ ὀμβρέλλα φαίνεται ὅτι ἐνεφανίσθη—σχεδὸν μὲ τὴν σημερινήν τῆς μορφήν—πρῶτον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς Παρισίους περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

Αἱ πρώται ὀμβρέλλαι τῆς βροχῆς ἦσαν ἀπὸ μονασμῶν κατασκευασθεῖσαι καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀρχίζει τὸ περιπετειώδες μέρος τῆς ἱστορίας τῶν. Ἐκεῖ τὰς ἐτελειοποίησεν ὁ Χαγγοναῖ, ἕως οὗτο ὁμῶς πρὶν τοὺς συμπατριώτας του δι' ἡ ὀμβρέλλα εἶνε χροῖμος διὰ τὴν βροχὴν εἶδε καὶ ἔπαυε.

Ὅταν ἔβροχεν ἐγίγινεν εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ δελεῖ πειραματικῶς, ὅτι διὰν κανεῖς κρατῆ ὀμβρέλλαν δὲν βροχεῖται.

Τὸν ἐνόμιζον ἀσπίδα καὶ ἐπέρασεν ἔτη διὰ γενικευθῆ κάπως ἡ χρῆσις τῆς ὀμβρέλλας κατὰ περιεργον τῶστον.

Ἡ ὀμβρέλλα ἐθεωρεῖτο τότε ὡς... ἐπιπλὸν τοῦ καφεῖνου. Εἰς τὰ καφεῖνα εὐρίσκοιτο αἱ ὀμβρέλλαι διὰ νὰ δανεῖζονται εἰς τοὺς πελάτας διὰν ἔβροχε.

Ἀφ' ἑτέρου οἱ ἀμαξηλάται εἶχον κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ὀμβρέλλας. Ἡπειλὸν γενικὸν σκίσμον αὐτῶν καὶ ἐνλοκόπημα τοῦ φέροντος. Αὐτὰ ἕως τὸ 1780.

Ἐκτοτε ἡ ὀμβρέλλα ἐγενικεύθη, ἐγενε κοινότη, ἐξυπηρετεῖ ἡντονος τὸν ἄνθρωπον. Αὕτη εἶνε ἡ ἱστορία τῆς.

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΠΟΒΙΒΑΖΟΜΕΝΟΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Μ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΟΣ
Συμβούλος της Κρητικής Πολιτείας.

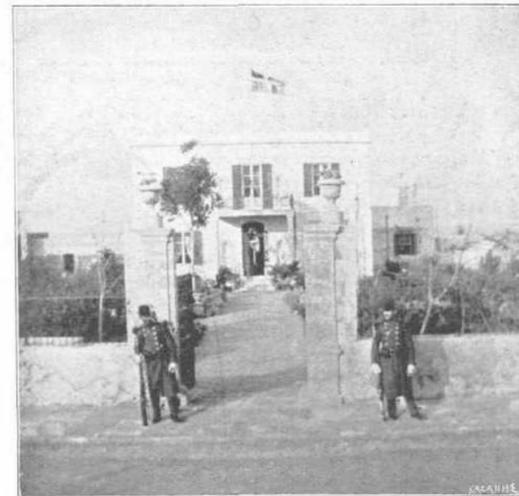
Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ο ΤΕΤΣ ΥΠΑΤΟΣ ΑΡΜΟΣΤΗΣ

... Αναχωρών εκ Κρήτης εύχομαι, όπως συνεχίσετε και φέρητε εις πέρας το πατριωτικόν έργον, δι' ό και εγώ ειργάσθην εν άφορώσει. Εύχομαι, όπως έπανίδω τους Κρήτας υπό το σπηκτρον του Πατρός μου Βασιλέως των Ελλήνων, εκπληροσμένου τάχιστα του εθνικού πόθου πάντων ήμών των Ελλήνων.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

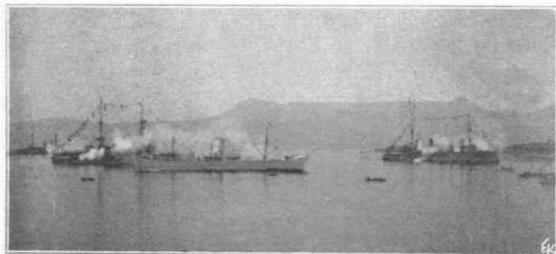
ΜΟΝΑΚΟ
Ο Ίταλός άρχηγός της Κρητικής Χοροφυλακής.

ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΝ ΧΑΛΕΠΑ

ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
Άρχηγός της Αντικοιτεύσεως.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΜΟΣΤΟΥ ΕΝ ΜΗΛΩ,
ΥΠΟ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ

ΑΛΕΞ. ΖΑΙΜΗΣ
Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΤΟΣ ΑΡΜΟΣΤΗΣ

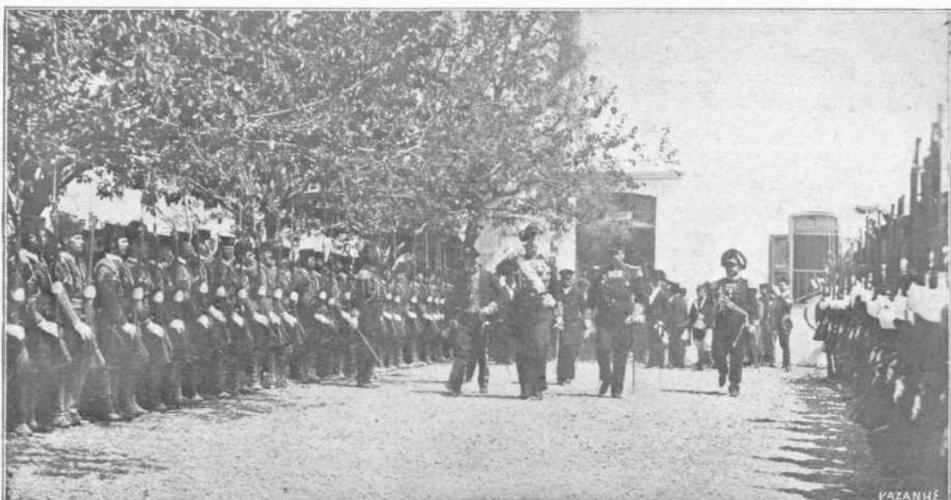
... Μέχρις ού επέλεθη τό αίσιον γεγονός, προς ό πάντες μετά αναμνήσεως πόλις συνεχόμενης άνεπίσημην, όφείλομεν νά εργασώμεν όπως και ήθικώς και πνευματικώς και υλικώς προαχθή ή Κρήτη.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΜΟΣΤΟΥ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

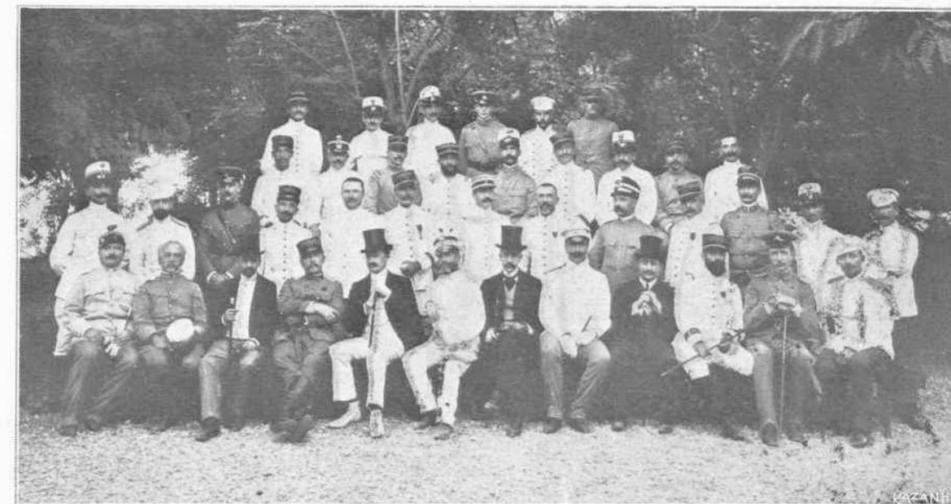
ΦΑΤΣΙΟΤΙ
Ο περιφημος Πρόξενος της Ίταλίας εν Χανίοις.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΗΤΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ

Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΣ ΑΡΜΟΣΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΙ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΠΡΟΣΕΝΟΙ ΤΩΝ Μ. ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΙΑΤΡΙΚΗ

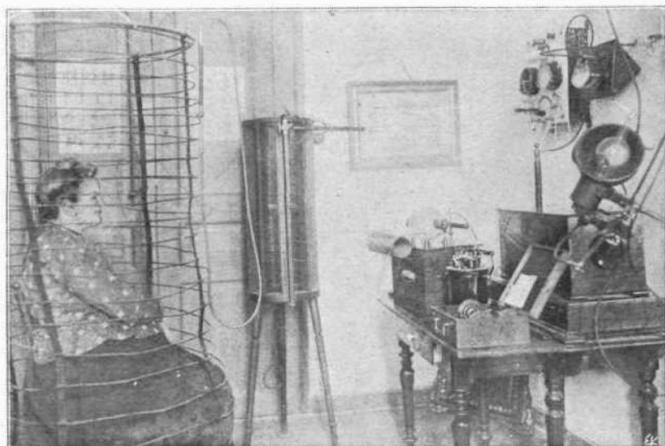
Υπήρχε μία εποχή, μεμακρομένη, καθ' ην η Ιατρική δεν εγνώριζε τί εστίν ηλεκτρισμός. Έπειτα ήλθεν άλλη εποχή καθ' ην ο Ιατρός έπρεπε να έχη και μίαν μικράν μαγνητοηλεκτρικήν ή τουλάχιστον μίαν άτρακτον του Ροϋμκορφ εις την συλλογήν των Ιατρικών του εργαλείων και όργάνων του, διά... πών ένδεχόμενον. Καλά καλά δεν ήξευραν πού να την χρησιμοποιήσουν. Τώρα ο ηλεκτρισμός κατέκτησε την Ιατρικήν τώρα η Ιατρική έχει ιδιαίτερον κλάδον, την ηλεκτροθεραπευτικήν και κάνει θαύματα κνυρολογικώς.

Εδούθη μίαν ήμέραν εις το ηλεκτροθεραπευτήριον (εικ. 4) του νευρολόγου κ. Χαρ. Πραποπούλου διά να ίδω τας νέας ηλεκτροσκευάς τας οποίας έφερον εξ Εδρώπης διά τας εργασίας του και — το όμολογώ — αν δεν είχα μίαν ιδέαν ηλεκτρισμού, θα ένόμιζα ότι εδριόκην εις το μηχανοστάσιον της Ηλεκτρικής του Φαλήρου.

Δεξιά μου διάκειρα μίαν παλαιάν μου γρύομιον (εικ. 3), μίαν μηχανήν στατικου. Την άσχημην μορφήν της έδωκεν ο πολδς Ράμοδεν. Ένας δάλιος δίσκος μεγάλος στρεφόμενος διά μικρού μοχλού περι τον άξονά του. Κατά την περιστροφήν του προστρέφεται εις μικρά μαξιλάρια από δέσμα. Ο δίσκος ηλεκτριζείται εκ της προστιβής θεικώς και τα μαξιλάρια άσθηκώς. Και ο μόν ηλεκτρισμός αυτών διαχέεται εις την γήν με την όποιαν συγκοινωνούν, ο δε του δίσκου παραμένει επί της επιφάνειάς του. Άλλά μετά τα μικρά δερμάτινα προσκεφάλια ύπάρχον κίνετες εκ μετάλλου με άκίδας, τας οποίας η ηλεκτρισμένη θεικώς επιφάνεια του δίσκου ηλεκτριζει εξ επιδράσεως άσθηκώς και ούτω το μόν άσθηκόν ρευστόν των άκίδων έξουδετεροϋνται με το θεικόν του δίσκου, το δε θεικόν των διοχετεύεται προς τους πόλους της σκευής. Αν λοιπόν εις τους πόλους πλησιάσετε το χέρι σας θα έκτραγη σπινθήρ ηλεκτρικός πέντε και εξ εκαοστίων μήκους, μία μικρά άσπρατή, συνοδευομένη από ξηρότατον κρότον.

Όταν άλλοτε ήμουν εις το Πανεπιστήμιον άκόμη έπαιζα με την γρηά Ράμοδεν, όπως την είχον έννομάσει και άλείφον τα μαξιλάρια με άφθονον μωσαϊκόν χρυσόν προκαλοϋσα σπινθήρας μεγάλους. Και τώρα αυτή η γρηά Ράμοδεν, κινουμένη όχι πλέον διά της χειρός αλλά δι' ηλεκτρισμού, τελειοποιηθεΐσα, με τέσσαρας δίσκους εξ έβονίτου αντί ενός, παίζει σπουδαίον ρόλον.

Ο Ιατρός με εκάθησεν επάνω εις ένα βάθρον με δαλίνας πόδας. Επάνω από το κεφάλι μου ήτο κρεμασμένος ένας δίσκος με πολλές άκίδας, συγκοινωνών με την μηχανήν. Έβαλε κατόπι εις ένέργειαν τον ηλεκτροκινητήρα ο όποιος στρέφει τους δίσκους

ΕΙΚ. 2. Λουτρά με ύψιπικρον ρεύμα.

της Ράμοδεν και τότε ήρ-χισα να αισθάνομαι ότι δοθούνται τα μαλλιά μου, μίαν φρεϊάσιον εις δλον μου το σώμα και δροσιά, άλλθινόν ρεύμα άέρος ψυχρού να χύνεται προς το κεφάλι μου.

Τι εύχάριστον μπάνιο με έκείνην την ζέστην! Ητο λουτρόν άληθινόν, διήρκεσε δε πέντε λεπτά. Στατικά ντους και σπινθήρες όφελουν κατά της νευροσθενείας, νευραλγιών, άτονιών έγκεφαλικών, κεφαλαλγιών, και ιδία κατά της τριχοπτώσεως.

Παρέκει άλλη σκευή συγκοινωνούσα με ένα περιέργον σχήματος εργαλείου. Αδιδ έπισκενάζει τας επιδερμίδας, σιδερώνει, εξαλείφει ρυτίδας, εξαλείφει όγκους, κάνει μασσάζ του στομάχου, του στήθους, διορθώνει

μύτες, τονώνει την καρδίαν και τέλος πάντων κάνει θαύματα. Άπλούστατον το μηχανήμα. Ούτε σπινθήρες ηλεκτρικοί όπως πριν, ούτε νυγμοί εις την επιδερμίδα. Το εργαλείον έχει μίαν λαβήν διά να το κρατή ο Ιατρός και καταλήγει εις μίαν μεταλλικήν σφαιραν, η όποία μόλις τεθη εις λειτουργίαν ο ηλεκτροκινητήρ άρχίζει να κραδαίνεται δυνατά. Ο Ιατρός άκουμβά έλαφρά την σφαιραν εις το σώμα και οι κραδασιμοί αυτοί προκαλοϋν μίαν άφύπνισον ούτως ειπείν του μέρους, μίαν έντονον κυκλοφορίαν, εις τρόπον ώστε εις όλίγας συνεδριάσεις, τονοϋται το τμήμα αυτό του σώματος. Κατά τον αυτόν τρόπον εξαλείφονται αι ρυτίδες, διότι ο κραδασμός αυτός προκαλεί, μέσα εις την νεκρωμένην έκείνην πτυχήν του δέρματος, κυκλοφορίαν έντονον, αναγκάζει το αίμα να εισρεύση όρμητικώς εις τα άνονα άγγεια και να ένισχύση τα κύτταρα.

Μία γνωστοτάτη δέσποινα της άνωτέρας παρ' ημίν τάξεως ήτο εις το θεραπευτήριον (εικ. 3) διά τα έξαφανισή προώρους — το δοκίζομαι — ρυτίδας. Είχε την τρίτην συνεδρίασιν και αι ρυτίδες σχεδόν είχαν εξαφανισθή.

Άριστορά ένας σφαιρικός κυλινδρικός κλωβός, όμοιάσων πολδ με τα κυκλοτερή σωληνοειδή των ντους. Απαράλλακτα, όπως εις τα κυκλοτερή ντους, εισέρχεται κανείς εις το σωληνοειδές και το ύδωρ έκσφενδονίζεται από τον σπειροειδή σωλήνα προς δλον το σώμα, ούτω και εδώ διά του σπειροειδούς σύρματος, το όποιον άποτελεί τον κλωβόν διέρχεται ρεύμα εξ επαγωγής, παραγόμενον υπό μίας μεγάλης άτρακτου και περιβάλλει δι' επιδράσεως δλόκληρον το σώμα του άσθενούς.

Ίδείτε εις την παρατιθεμένην εικόνα 2 μίαν σεβαστήν δέσποιναν με πόσην εύχαρίστησιν πέφνει το ηλεκτρικόν μπάνιο της.

Τα μπάνια αυτά λεγόμενα έπιστημονικώς ύψιπικνα (haute fréquence), όφελουν εις την άσθητίδα, τους ρευματισμούς, την ψαμμίασιν, τον διαβήτην και την παχυσαρκίαν. Δι' ειδικού δε ηλεκτροδίου γίνεται θεραπεία και των αιμορροΐδων και των χρονίων εκζεμάτων.

Και η Ρέντιγεν! Αι άκτίνες αι μυστηριώδεις, αι ασύλληπτοι υπό του όφθαλμού, αι θανατοουργούσαι σήμερον.

Θαυμασία σκευή! (εικ. 2). Μία τεραστία άτρακτος με άπειρίαν χονδροσποματιών σπειρών και με μυριάδας μέτρων λεπτιού σύρματος διά το εξ επαγωγής ρεύμα. Παραπλεύρως της ένας

ΕΙΚ. 1. Το γραφείον του Ιατρού.

τέλειος περιστροφικός με ηλεκτρομαγνήτας διακοπήρ Γκαϊφε αντί της βομβούσης σφύρας του Ροϋμκορφ. Ρεύμα λαμβάνει η άτρακτος από τον μαριμίονον και πολυτελέστατον πίνακα, ο όποιος φάινεται άνωθεν (εικ. 1) του βαρυτίμου γραφείου του Ιατρού. Συγκοινωνεί με το ρεύμα της πόλεως ο πίναξ αυτός και έχει άπειρίαν κρουσών διακομής. Έχει το βολτάμετρόν του, το μιλλιαμπερόμετρόν του, τας άντιστάσεις του, άτράκτους διά φασαδικά ρεύματα, γαλβανικά και γαλβανοφασαδικά, κρουσούς διά το φως, ηλεκτροκινητήρα τελειότατον, λυχνίας ένδοσκοπικάς, εισαγομένης εις τον οισοφάγον, τον στόμαχον και τα άλλα όργανα του άνθρωπίνου σώματος, ηλεκτροδιαγνωστικόν και Ιατρικόν φως.

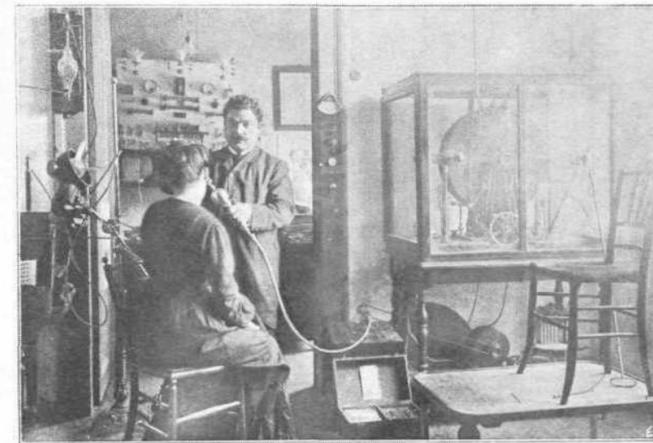
Το ρεύμα φεύγει από τον πίνακα αυτόν μεταβαίνει εις την άτρακτον διά του ένός πόλου και του διακοπήρος και εξ επαγωγής το ρεύμα τοϋτο κυκλοφοροϋν εις το χονδρόν σύρμα, άναπτύσσει νέον ρεύμα εις το έξωτερικόν λεπτόν σύρμα της άτρακτου το όποιον παράγει τεράστιον και ηχηρότατον σπινθήρα.

Οι δύο πόλοι του έξωτερικού σύρματος της άτρακτου συγκοινωνούν κατόπι με την σφαιραν του Κρουξ. Μία ύάλινη σφαιρα κενή άέρος. Εις το κέντρον μία μικρά πλάξ εκ λευκοχρύσου η όποία άπολήγει εις σύρμα εκ λευκοχρύσου έξερχόμενον της σφαιρας. Άλέναι της πλακός του λευκοχρύσου εν κοίλον κάτοπτρον εκ λευκοχρύσου άπολήγον επίσης έξω της σφαιρας εις σύρμα. Εις τα δύο αυτά εκ λευκοχρύσου σύρματα προσαρμόζονται οι δύο έξωτερικοί πόλοι της άτρακτου. Και μόλις τεθη εις ένέργειαν η όλη σκευή, η σφαιρα χρωματίζεται πλη με ζωηρόν πράσινον φως και μεταξδ της εκ λευκοχρύσου πλακός και του κάτοπτρου έκορήγνυνται άλλεπάλληλοι, άτελείωτοι ιώδεις σπινθήρες.

Άλλ' οϋτε αυτό το ζωηρόν πράσινον χρώμα πού βλέπει ο όφθαλμός, οϋτε οι σπινθήρες, τους όποιους επίσης βλέπομεν, έχουν καμμίαν σχέση με τας μυστηριώδεις άκτίνες Ρέντιγεν.

Αι άκτίνες X, αυται αι άκτίνες Ρέντιγεν, είναι σκετιναι και σκοροπίζονται προς όλας τας διευθύνσεις. Διά τον λόγον αυτόν η ύάλινη σφαιρα του Κρουξ περιβάλλεται από μαύρον κρύσταλλον, και αι άκτίνες διοχετεύονται όπου χρειάζεται διά μιάς όπτης, την όποιαν φέρει το κροστούλλον περιβλήμα.

Ο Ιατρός έκλεισε τα παράθυρα του γραφείου του και την πόρτα. Σκοτάδι βαθύ. Η σκευή ήτο απ' έξω και την έθεσεν εις ένέργειαν. Με έτοιποθέτησεν εις την πόρτα όπισθεν της όποιας ήτο η σφαιρα του Κρουξ και τότε ήσθάνθη μίαν φρι-

ΕΙΚ. 3. Πώς εξαλείφονται αι ρυτίδες.

κίασιν εις τα νύα, ήσθάνθη μίαν έλαφράν θερμότητα, ένα ρεύμα χλιαρού άέρος και κατι να εις όδύη μέσα μου, διά των δατύων, έως εις τους πνεύμονας. Ήσθάνθη άκόμη σαν να έκυκλοφορεί το αίμα μου ταχύτερον. Αυται ήσαν αι σκετιναι άκτίνες.

Έβάλαμε κοντά εις την πόρτα ένα τελάρο μαύρο και τότε είδαμε να φωτίζεται ένα τμήμα του, στρογγυλό, με κίτρινον ζωηρόν χρώμα. Μου έτοιποθέτησε το τελάρο αυτό επάνω εις το στήθος μου και έφάνη μέσα εις τον φωτεινόν έκείνον κύκλον το έξωτερικόν του στήθους μου φωτισμένον και σκεραι αι πλευραι μου και κάθε άλλο όσοτον. Άλλ' έξαφρα εις το κάτω μέρος του άριστερου μου πνεύμονος έφάνη μία στρογγυλή κηλίς, κατάμνηση.

— Τι εν' αυτό, γατρε; ήρώτησα δειλά.

Και όμολογώ ότι ήσθάνθη να χάνω τας δυνάμεις, διότι προκαταβολικώς μου είχε πηδ ο Ιατρός, διι διά των άκτινών Ρέντιγεν ανακαλύπτονται τα σπύλια των προσβεβλημένων πνευμόνων. Εδνυχώς η μαύρη κηλίς ήτο το ρολδί μου, διότι αι άκτίνες X δεν διέρχονται διά των μετάλλων. Διελύσαμεν κατόπι όλίγον Βισμουδίον έντός ύδατος το όποιον κατέπια, και έβλέπομεν το ύδωρ να κατέρχεται εις τον οισοφάγον, να συγκοιτροϋται εις τον στόμαχον και να ύλοθαίνη εις το έντερον.

Διά του μέσου τούτου διαγινώσκον τα έλκη του στομάχου, τα καρκινώδη νεοπλασματα, καθ' όν ήρχισαν άποτελεσματικώς να ενεργούν αι άκτίνες X, ως ενεργοϋν και κατά του Lurpus, του ξερητος, των χρονίων εκζεμάτων. Επίσης διά της σκευής Ρέντιγεν αποπιλοϋνται τριχοται μούραι του άνθρωπίνου σώματος.

Όμολογώ ότι πρώτην φοράν έπεσκέφθην ηλεκτροθεραπευτήριον τόσο τελείως κατηχημένον, τόσο πλούσιον εις σκευάς και όργανα και τόσο ώστε να τιμά και να σιολίζη τον τόπον.

Και είναι παντός επάνω αξιος ο κ. Πραπόπουλος, ο και εξ άλλων έπιστημονικών επιτυχών, εν αϊς και η όμόνυμος κατά της επιληψίας και των νευρικών νοσημάτων, γνωστός, διά τας προσπαθείας του υπέρ της προαγωγής της επιστήμης και παρ' ημίν.

Ο ΓΚΕΡΤΣ

ΕΙΚ. 4. Το ηλεκτροθεραπευτήριον του κ. Χ. Πραποπούλου.

βαλιστοῦ. Ὁ Μασσενὲ ἀνεστηνάξει καὶ ὑψίσταται τὸ μαρτύριον καὶ ἡ οἰκοδόσποινα τὸν ἐρωτᾷ:

— Εἰπέτε μου ἐλευθέρως πῶς σὰς φαίνεται.

— Ἡ κόρη φαίνεται ὅτι ἐλαθε θρησκευτικὴν ἀνατροπὴν.

— Δηλαδῆ;

— Παίξει ὅπως διατάσσει τὸ Εὐαγγέλιον. Ἡ ἀριστέρα τῆς χεῖρ ἀγνοεῖ ἐντελῶς τί κἀμνεῖ ἢ βεβιά.

Διὰ τὰ παρηγορηθῶν ὄσοι δὲν ἔχουν ἰδικὴν τῶν οἰκίαν.— Παρατηρήθη ὅτι ἀπὸ δια τὰ ζῶα ἢ χειλῶν καὶ ὁ χορδίας ἔχουν ἰδικὴν τῶν οἰκίαν καὶ ὅτι ὅμως καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΑΡΕΦΗΣ

Εἷς ἐκ τῶν ἡρώων τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος ὁ καπετάν-Γαρέφης, τοῦ ὁποῦ δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα.

Ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν τοῦ Πηλίου, οἰκογένειαν ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν. Ἦτον υἱὸς ἀντάρτου διαπρέφαντος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1878, ἡ μακεδονικὴ δὲ ἄμυνα τὸν εὔρε μεταξὺ τῶν γενναϊστέρων τῆς ὑπερμάχων.

Ἡλικίας εἴκοσι ἐκτὼ περίπου ἔτων ἔπασεν εἰς τὴν μεταξὺ Μακεδόνων καὶ Βουλγάρων συμπλοκῆν, τὴν γενομένην παρὰ τὸ Στρέμπερον, ὅπου συνήντησε τὴν συμμορίαν τῶν περιωνύμων ἐπὶ θηριωδία Καρανάσου, Λούκα καὶ Στόικου.

Ὁ καπετάν-Γαρέφης εἰς τὴν λυσσαλέαν συναρθεῖσαν συμπλοκῆν ἐφόνευσεν ἰδίᾳ χεῖρὶ τοὺς Καρανάσον καὶ Λούκαν καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἐπιτελέσεως τῆς ἐκδικήσεως ἔπασε βληθεὶς εἰς τὴν κοιλίαν.

Τὸ Πήλιον ἐπένηθη τὸν γενναῖον καπετάνιον καὶ τὸν ἐκλαυσεν.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» παραδίδει τὴν ἀρρανωπὴν μορφήν του εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς, τοὺς τιμῶντας ὅτι γενναῖον μέσα εἰς τὴν γύρω μας ἀπογοήτευσαν.

Διατὶ φέρομεν τὰ δίοπτρα ἐπὶ τῆς οὐδός; Διότι πάντοτε οἱ κατώτεροι ἐποφύρουσιν ἀπὸ τὰς ἐλλείψεως τῶν ἀνωτέρων.

ΤΙ ΕΣΤΟΙΧΙΖΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δὲν ἔχετε βέβαια φαντασθῆ τί ἐστοιχίζαν τὰ βιβλία εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Καὶ δὲν τὸ ἔχετε φαντασθῆ διότι δὲν γνωρίζετε τοὺς ὄρους τῆς ἀρχαίας βιβλιοκοτικῆς. Διὰ τὰ ἐκδοθῆ ἔν βιβλίον ἀπηγορεύοντο, ἀφοῦ ἡ τυπογραφία δὲν ἦτο γνωστὴ, ἀντιγραφεῖς. Ὁ συγγραφεὺς λοιπὸν ὑπεγύραυεν εἰς ἀριθμὸν ἀντιγραφῶν τὸ βιβλίον του καὶ οὕτω ἀπέκτα ὀλίγα ἀντίτυπα, ἀν δὲ ἤθελε καὶ ἄλλα πάλιν οἱ ἀντιγραφεῖς θὰ εἰργάζοντο ἀδρόως πληρωνόμενοι.

Παρήλθον αἰῶνες ἕως ὅτου συστηθῶν τὰ πρῶτα ἐργαστήρια εἰς τὰ ὅποια ὁ ἐπιχειρηματίας εἶχε πολλοὺς ἀντιγραφεῖς ἀνελάμβανε δὲ ἐκδόσεις—χειρογράφων βιβλίων πάντοτε—στοιχίζουσας πολὺ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ λάθη ἦσαν πολλὰ διότι οἱ ἀντιγραφεῖς τόσον ταχέως ἔγραφον ὥστε ὑπελογίσθη ὅτι εἰς μίαν ὥραν ἀντέγραφαν 540 στίχους τοῦ Μαρτυρίου. Οἱ ἐκδόται δὲν ἐφρόντιζον διὰ τὴν διάρθρωσιν, ἀφοῦ αὐτὴ θὰ ἦτο κοπιωδεστάτη, ἐκ τούτου δὲ καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν διαφόρων χειρογράφων δι' ἃς διχογνωμοῦν οἱ φιλόλογοι.

Ἐννοεῖται μεθ' ἑλα ταῦτα πόσον ἀκριβῆ ἦσαν τὰ πρῶτα βιβλία. Καὶ διὰ τὰ νοηθῆ τοῦτο καλλίτερον, ἀναφέρομεν ὅτι ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου πρὸς γραφὴν ὑπελογίσθη εἰς 1.20 φρ. χρ. Ὁ Πλάτων ἠγγόρασεν τρεῖς πραγματείας τοῦ φιλοσόφου Φιλολάου ἀντὶ ποσοῦ, τὸ ὅποιον ὑπελόγησεν ἕξους ἀρχαιολόγος ὡς ἀντιστοιχοῦν πρὸς 9,000 φρ. καὶ ὁ Ἀριστοτέλης διὰ τὰ συγ-

Ο ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΙ ΦΘΝΟΥΘΕΙΣ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΣ ΓΑΡΕΦΗΣ

γράμματα τοῦ μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος Σπευσίππου ἔδωκε 10,000 φράγκα.

Οἱ νεώτεροι Ἕλληγες τὸ θέλουν ἢ θεωρεῖν ἢ θανατεῖν.

Τότε μόνον ἐμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀγαθοῦμεν ἕνα ἄνθρωπον, ὅταν συμπαθοῦμεν καὶ εἰς τὰ ἐλαττώματά του.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ ΣΤΟΛΟΥΣ

Ἀπὸ τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ζητοῦντες ἀδειαν παρὰ τῆς κυβερνήσεως μεταβαίνουσιν εἰς Εὐρώπην καὶ τοποθετοῦνται εἰς ξένους στόλους χάριν εὐρυτέρας μορφώσεως. Οἱ ἀξιωματικοὶ μας οὗτοι ὄχι μόνον εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς ναυτικοὺς κανονισμοὺς τῶν κρατῶν, ἐπὶ τῶν στόλων τῶν ἐσπίων ὑπερηρετοῦν, ἀλλ' ἀφομοιοῦμαι πρὸς τοὺς ξένους συναδέλφους τῶν φοροῦν καὶ τὴν στολὴν ἐκείνων, ἐφ' ὅσον ὑπερηρετοῦν εἰς τὸν ξένον στόλον.

Εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα παρίσταται ὁ ἀνθυποπλοίαρχος κ. Ν. Ι. Βότσης, ἔλκων ἐξ Ἰδρας τὴν καταγωγὴν, ἔγγονος ἐκ πατρὸς τοῦ πλοίαρχου τῆς ἐπανάστασεως Ν. Βότση ἐκ μητρὸς δὲ τοῦ Κουτουρωῦτου εἰς ἐκ τῶν ὡς ἄριστα μορφωμένων ἀξιωματικῶν τοῦ πολεμικοῦ μας, μετ' ἡν στολὴν Γάλλου ἀνθυποπλοίαρχου, ἄρτι ἐπανελθὸν ἐκ Γαλλίας μετὰ διατίαν, καθ' ἣν ὑπερέτησεν ἐπὶ τῆς μοίρας τοῦ Βορρά.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ δημοσιογράφου καὶ εἰδικοῦ ἀθλητικογράφου κ. Π. Σαββίδη, ἐκδίδεται εἰς τὸρον ἀγκυρῆ, ἀλλὰ καὶ ἰδιωτικῶν καὶ πολυτελῆ, ἰδιαίτερος δὲ καλλιτεχνικὸν τὸ «Λεῦκωμα τῶν ἐν Ἀθήναις Β' Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων».

Τὰ πρῶτα φύλλα ἄτινα ἔχομεν ὑπ' ὄψει ἀποσταλῆντα ἀντὶ πάσης ἀναγγελίας πρὸς τοὺς συναδέλφους του ὑπὸ τοῦ κ. Σαββίδη, παρέχουν τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ σύνολον ἔσπερ θὰ περιέχει 250 εἰκόνας ἢ ἀποτέλεση γεγονότος διὰ τὴν ἐκδοτικὴν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ὅλον ἔργον τὸ ὅστιον οὕτω ἢ ἀποτελέσει τὴν ὄραιότεραν ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης πανηγύρεως, ἐκτυπούμενον εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῶν κ.κ. Μάισνερ καὶ Καργαδοῦρη, διευμηθῆ εἰς τὴν ἐλαχίστην τιμὴν τῶν 5 ὄρ. κατὰ τεῦχος χαρτόδετον καὶ 8 τὸ χρυσόδετον διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι συνδρομητάς, διὰ δὲ τοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 7 φρ. χρ. τὸ χαρτόδετον καὶ 10 τὸ χρυσόδετον διὰ τοὺς προαποστέλλοντας τὴν συνδρομὴν πρὸς τὸν ἐκδότην κ. Π. Σαββίδην ὁδὸς Μενάνδρου 25.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» χάριν τῶν συνδρομητῶν τῆς ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν τοῦ Λευκώματος εἰς τὰς τιμαὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι συνδρομητῶν μετ' ἄλλῃ τὴν διαφορὰν τῶν ταχυδρομικῶν εἰς βάρος τῶν, εἰδοποιουμένη ἐγκαίρως, ἦτοι μέχρι τῆς 25 Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Ἐὰν κάποιος οὐκ ἠπάτησε ἅπαξ ἔκαμε κακά. Ἄν οὐκ ἠπάτησε καὶ δευτέραν φορὰν σοῦ ἔκαμε καλά.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Χαριτωμένο ἀγοράκι, ἔξ ἑτῶν, βλαστάρι ὀλόδροσο, τὸν Γιώργου, τὸ πῆρε μαζὴ μετὰ τὰ πίπτονα φύλλα ἢ πρῶτη φθινοπωρινὴ νουή.

Δύο σπῆτια, αἱ οἰκογένειαι Βρατσάνου καὶ Καλημέρη, ἐπλήγησαν ἀγρίως καὶ περισσότερον εἰς τὴν δίνην αὐτῆν τῆς συμφορᾶς κλυδωνίζεται ἡ μητρικὴ καρδιά. Ὁ Θεὸς τὸν Χρόνον ἔδωκε πρὸς παραμυθίαν.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» αἰσθάνεται τὴν συντριβὴν μαζὴ μετὰ τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀπαλόσκαφον τάφον τοῦ Γιώργου, τὸν ραίνει μετὰ μενεξέδες.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΗΜΕΡΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΒΟΤΣΗΣ